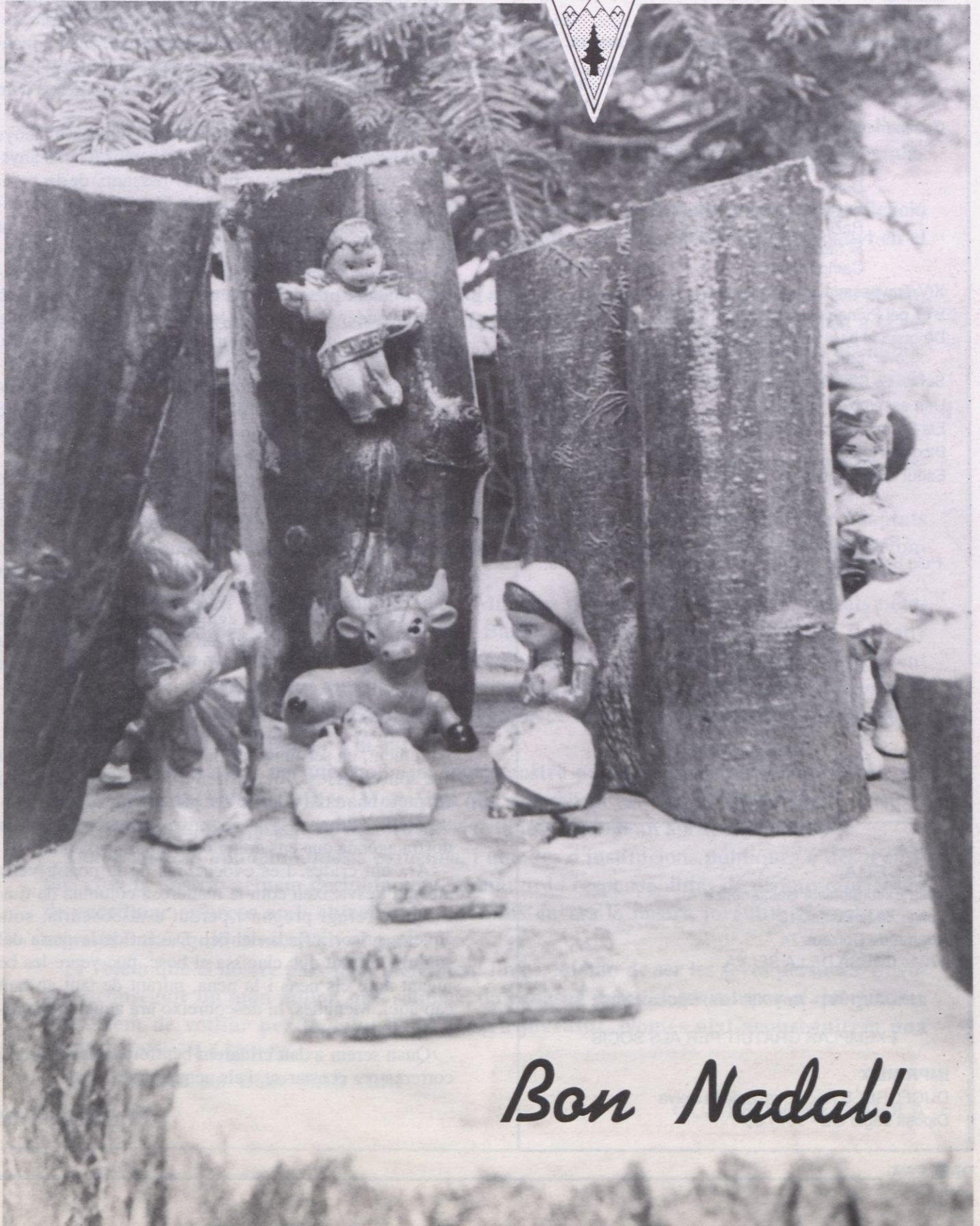

DRECEIRA

CEC
III

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

NADAL 1991 — ANY XIII — 3a. Època — Núm. 31

Bon Nadal!

ÍNDEX

	<i>Plana</i>
La columna d'en Joan	2
Editorial	3
Activitats realitzades	4 i 5
Campament Social	6
Balaitous - 91.	7
Cresta del Diable.	8 a 10
Ascensió al Midi d'Ossau	11 i 12
Campaments d'Estiu.	
Reflexions sobre els campaments	I
Deu dies quasi inexplicables	II
Diari	III a VII
Excursió a les Salines. Diada	VIII
Ral.li. Pregó Olimpíades.	IX
El rap de la Colla.	X
Campaments.	XI i XII
XIV Travessada a les Gavarres.	13
BTT pel Pirineu Gironí	14 a 17
De quan el pare ha de fer el "yuppye" perquè el fill pugui fer el hippy	18
Servei de Català.	19
Una assemblea diferent	20
Els Premis Literaris	21
Bloc de Notes.	22
Esquí - Secció jove	23

Portada:

Pessebre que la Colla ha portat al cim del Puig Estela (Serra Cavallera) el dia 15 de desembre.
Foto J.C. Codolà.

Fotos:

Quim Carreras
Joan Carles Codolà
Jordi Presas
Joan Pinsach
Dolors Rubirola
Marta Miralles
Josep M. Bosch
Aventur-Sort

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca
Carrer de la Bisbal, 10
Apartat de Correus 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

NADAL 1991 - Any XIII - 3a. Època - Núm. 31

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A. - Cassà de la Selva
Dipòsit Legal GE - 957 / 83

VIA

Avanço, esgarrapant amb un càlcul intuïtiu, ara pujant una mà, ara l'altra, llavors un peu... M'aturo abans del cinquè, i m'ho penso. Massa; tant que mirant el buit que et xucla em revé aquell coragre que molts anys de pràctica haurien d'haver engolit ja. Amb termini cec, esbufego fins al petit replà i m'hi enganxo. Lligat ressegueixes part del meu pas errívol, t'agafes a les mateixes preses, i te'n surts més o menys com jo. Com pots.

No sé massa per què et vaig trucar, ni encara menys com t'he pogut arrencar de casa després de tants anys. Aquí, enmig d'aquestes bromes passants de la roca, em recordo d'una altra època de la nostra vida. Recuperant aquesta corda vella i resseca, un entelament melangiós em transporta als temps en què escalar i enfilarnos per muntanyes altives ens era més fàcil i gratuït. Podíem practicar més sovint, ens iniciàvem amb vocació devoradora a la tècnica de la pujada ferma, del camí ben petjat. El futur era exclusivament nostre, i els ideals compartits amb imatges sobreenteses semblava que eren eternals, immutables. I amb un immens marge d'acció per fer i desfer, per començar una via o abandonar-la, per parar o també recular. Sempre construïem il·lusions que es tornaven recíproques.

Amb aquesta sensible permanència dels records em retorno. Absort, gairebé ni t'escolto quan m'adono que encara conserves un deix d'aquell estil certament no gaire ortodox, però que et permetia situar-te en posició davant de les dificultats. M'acabes de dir que la teva ressenya ens indica que ja hem creuat la meitat de la ruta. Et perdo de vista i aguanto estoicament un cop de vent gèlid. Els dits em fan mal i busco el palpeig amb la roca tèbia. Si som a mitja via, d'ara endavant s'han acabat les escapatòries fàcils, les renunciés justificades i les marranades estratègiques. La sortida només pot ser per dalt, per la fi d'aquest vial costerut. Altrament, en ser únic, les possibilitats d'errar el camí ara són escasses. Tot s'estreny. Xemeneies, canals i fissures: una línia només. Tot just un traç que ens porta, escrit i dibuixat a la ressenya, ineluctable com la nostra agenda que ens guia i obliga més cada dia.

Ara em crides. Les evocacions de la nostra vella amistat s'esvaeixen com la mandrosa columna de fum d'aquest refugi pregon i perdut a la boscúria, sota aquesta grisor inflada del cel. Davant de la porta del soplug, al prat que clapissa el bosc, puc veure-les bé jugant amb els nens i la nena, mirant de tant en tant cap aquí. Menudes, hi descobreixo ara aquella gracilitat de la joventut.

Quan serem a dalt cridarem ben fort i ens sentiran i correran per acostar-se, i els nens també.

JOAN PINSACH

A CABEM de viure uns dels aconteixements culturals més importants que han tingut lloc en els darrers anys a Cassà.

La nostra vila va ser proposada com a seu de celebració de la vint-i-tresena edició de les Festes populars de cultura Pompeu Fabra.

L'arrel d'aquesta efemèrides està en les festes de Cantonigrós, quan a l'any 68, els promotors decidiren ampliar-ne l'àmbit, coincidint amb el centenari del naixement del mestre FABRA.

Per a nosaltres ha tingut una especial significació. L'Ajuntament decidí d'aprofitar l'acte per homenatjar-nos, agraint la tasca duta a terme per l'ENTITAT envers la cultura catalana a Cassà.

Evidentment, l'honor rebut ens dóna satisfacció, per dos motius essencials: la significació directa que suposa la distinció, però en especial perquè ens obre l'esperança de canvi en el tarannà del nostre Ajuntament.

La proposta, que en el meu parlament vaig adreçar a les autoritats municipals (en el sentit de crear un organisme municipal dinamitzador de les entitats del poble, orientat a la seva promoció, coordinació, manteniment i recolzament), sembla haver tingut bona acollida.

L'efemèrides viscuda per una vila dinàmica com la nostra no es pot deixar passar sense assumir un compromís de futur.

* * *

D'altra banda, no voldria deixar acabar l'any sense parlar d'una celebració que ha passat pràcticament desapercebuda.

Fa 50 anys moria Baden Powell. A casa nostra, els seus ensenyaments van ser adaptats per dos personatges, en els que molta gent d'avui devem una bona part de la nostra formació:

Josep M. Batista i Roca, fundador dels "Minyons de muntanya", amb uns ideals netament nacionalistes, i Antoni Batlle, mossèn Batlle, que moria en aquestes dates de l'any 1955. Barcelona va viure una extraordinària manifestació de dol palesant el reconeixement a la tasca d'un home abocat al país. L'excursionisme era el marc sota el qual desenvoluparen moltes activitats; la finalitat, aprendre el valor de la tasca assumida amb responsabilitat, el companyerisme, l'amor a la natura.

El seu treball serví perquè molts joves del nostre país rebessin una formació que els marcà d'una manera definitiva. Molts dels que exerceixen càrrecs en institucions i agrupacions públiques, han passat els millors anys de la joventut en un agrupament escolta.

Convé que no oblidem aquests principis, i que des d'institucions públiques o des d'entitats com la nostra, actuem decididament, assumint la responsabilitat de dirigir, d'orientar, de coordinar esforços amb objectius ben definits envers la nostra joventut. No actuar en aquesta línia significa no servir al país.

Si volem que el nostre país sigui plenament lliure, ho han de ser les seves persones. Si volem aconseguir un món millor, més solidari, on cadascú pugui desenvolupar el que porta a dins, hem de vetllar per la salut de la nostra joventut. Només així aconseguirem una CATALUNYA LLIURE!

Que tingueu un BON NADAL!!!

QUIM BOSCH i CODOLÀ

ACTIVITATS REALITZADES DES DEL MES DE JULIOL FINS AL MES DE NOVEMBRE DE 1991

B.T.T.

7 de juliol del 1991.- Excursió en bicicleta a la Vall del Bac; des de Mai Bosc fins a Coll de Carrera pujant al Puig Talló. Dinar a l'hostal i arribada a Castellfolit. 13 components.

5, 6, 7 i 8 d'agost del 1991.- Travessada amb bicicleta des de Núria a Cap de Creus. Etapes: Fontalba-Núria; Núria-Espinevell: 7 components; Espinevell-La Vajol: 9 components; La Vajol-Cap de Creus: 7 components.

10 de novembre del 1991.- Sortida de Cassà cap a Sant Cristòfol, Oliveres d'en Canet, Creu de les Monges, Can Castelló de Baix, descàrrec d'en Gironès, Era de la Llaca, Can Llac, Font Josepa, Roca Grossa d'en Cases, —Romanyà— i costellada: 13 biciclistes.

24 de novembre del 1991.- Sortida matinal: Cassà, els Àngels, Castell de Sant Miquel, Celrà i tornada pel pla. 10 components.

ESCALADA

14 de juliol del 1991.- Sortida d'iniciació a l'escalada a Pinell (Llafranc). 1 cursetista.

20 de juliol del 1991.- Escalada a les Agulles d'Amitges (Pallars Sobirà). 8 escaladors.

10 de novembre del 1991. Escalada a la Roca Grossa d'en Cases —Romanyà— i costellada. 12 escaladors.

SECCIÓ INFANTIL

Campaments d'Estiu. Del 27 de juliol al 5 d'agost del 1991: 1r. torn per a nois i noies d'11 a 14 anys. 51 components. Del 5 a l'11 d'agost: 2n. torn per a nens i nenes de 8 a 10 anys. 28 components.

26 d'octubre del 1991. A l'Estació xocolatada i projecció de diapositives i vídeo dels Campaments.

SECCIÓ JOVE

30 de novembre i 1 de desembre. Primera sortida de la nova secció. Excursió a la Garrotxa: Cova del Bisbe, Cova dels Trabucaires, Bassegoda. 23 components. Mig suspesa per la pluja.

Fent rafting a la Noguera Pallaresa.

XIV TRAVESSADA DE LES GAVARRES

Sortida i arribada a Celrà, passant pel Castell de Sant Miquel i la casa de les Figues. 85 marxaires.

EXPOSICIÓ DE BOLETS

1, 2 i 3 de novembre del 1991 a l'antiga Estació. Premis: al bolet més gros comestible, al bolet més gros, a la màxima varietat, al bolet més rar.

Poca participació de boletaires però molt concorreguda la seva visita. Esperem que el proper any plogui a gust del bolet

PROJECCIONS ÀUDIO-VISUALS i CONFERÈNCIES

20 de novembre del 1991.- Conferència sobre l'Objecció de Consciència.

22 de novembre del 1991.- Xerrada tècnica sobre el manteniment de la B.T.T. a càrrec de Jordi Xirgo.

29 de novembre del 1991.- Projecció de diapositives de les sortides de B.T.T.: Vall del Bac i Núria-Cap de Creus.

13 de desembre del 1991.- Projecció de diapositives del Campament Social al Llano de Tornadizas, Sallent de Gállego (Osca).

RAFTING

21 de juliol del 1991.- Baixada per la Noguera Pallaresa. 12 components.

FIRA DE SANTA TECLA

Col.laboració de la Colla en la cursa de Santa Tecla organitzada per l'Associació de Veïns.

Refugi i Agulles d'Amitges

BTT a la Vall del Bac. Hostal de Coll de Carrera.

Ribaltima

Ribalta - Rocas, S.A.

La confiança de la vostra instal·lació

Podeu pagar a la vostra comodat amb el servei de Credicompra

INSTAL·LACIONS I VENDES

C/ Barraquetes, 20 - Tel. 46.08.02 - CASSÀ DE LA SELVA

CALEFACCIÓ I AIRE FRED

Roca

Buderus

 MARSOL®

Instal·lació per sistema de terra Radiant o Radiadors. Calderes de combustible sòlid, líquid o gas. Instal·lació de Panells Solars per a aigua calenta o calefacció.

Garantim les nostres instal·lacions.

Confii en nosaltres. Tenim experiència

CAMPAMENT SOCIAL 1991

PLA DE TORNADIZAS
—SALLENT DE GÀLLEGO—

Aquest any hem participat per primera vegada en el campament social de la Colla. L'experiència ha estat positiva, i tots tres (en Pau, en Jordi i jo mateixa), estem d'acord que cal repetir-la.

El paratge de Tornadizas, a prop del riu Aguas Limpias, més amunt de Sallent de Gállego, és una mica lluny de Cassà, però cap a quarts de vuit del vespre del dia tretze d'agost hi vam quedar correctament instal·lats. El primer dia, a més de la tenda cuina, set tendes, érem vint-i-cinc ocupants, disset de grans (en Joan, la Dolors, la Teia, en Quim, la Susanna, en Siso, en Santi, l'Obdúlia, en Quim, en Carles, la Ció, l'Encarnita, en Josep, en Pitxi, en Jordi i la Leonor) i vuit de petits (en Marc, l'Adrià, la Danna, l'Aram, l'Esau, l'Estel, la Marian i en Pau); el segon dia ja vam ser vuit tendes en afegir-se en Joan i la M. Clara de grans, i tres petits més (la M. Clara, en Jordi i en Joaquim), i el tercer dia vam completar el campament, amb una tenda més i en Joan Carles, la Cristina i l'Elsi, de grans, i en Joan Marc i en Xavier, de petits. Les edats anaven dels dos als trenta-i-molts anys, les experiències, aptituds i capacitats com a muntanyencs de zero a molts graus, però l'objectiu de passar-ho bé i conviure plegats aviat es va veure que era comú i les activitats van ésser variades.

Hi va haver escalada. El primer dia, tot just instal·lats, en Joan, en Quim i en Carles ens van deixar i no van tornar fins l'endemà a quarts de dotze de la nit, després d'haver escalat la Cresta de Diables del Balaitous. Aquest pic el varen pujar també en Siso, en Josep, en Santi, l'Obdúlia i la Ció; l'altre pic de la sortida va ser el Midi d'Ossau, varen fer el cim, la Dolors, en Quim, la Susanna, en Carles, en Quim, la Ció, l'Encarnita, en Pitxi, en Santi, l'altre Quim i en Joan. A més hi va haver caminades intermitges, fins a l'Ibon de Respumoso (dels més petits l'Adrià), fins a les cas-

dades d'Aguas Limpias (tots els petits), fins al Refugi de Pombie (alguns dels petits). I sortides amb cotxe, amb tren i amb bicicleta. En una d'elles, l'Adrià va trobar un magnífic exemplar de rata dissecada que va plantificar al bell mig d'una colla de mames assegudes sota una ombra; i en Joan Marc, l'Adrià, la Marian, en Xavier, en Joaquim i en Pau, varen fer una cursa darrera un gat, que en fugia, "intel·ligent l'animalet", com del més ferotge dels animals. A més, banyades al riu i en alguns estanys, i els sopars els vespres tots plegats, en què vam menjar molt bé i compartíem les experiències viscudes durant el dia, i fins i tot abans, l'última nit, els més vells del campament vam tenir ocasió de recordar la magnífica escola que va ser per a molts de nosaltres haver participat en activitats com les del Gran Agost, la marxa de la llibertat, i tantes altres activitats fetes pel nostre poble, per la nostra nació, per les Gavarres; en definitiva per recuperar les llibertats, sempre amb el suport i sota la cobertura de la Colla. Vam aprofitar també per analitzar la situació actual del nostre poble a quinze, setze o disset anys vista d'aquelles lluites, a analitzar les seves carències des del punt de vista cultural, social i polític, per exemple amb cinc nens de menys de tres anys al campament, una necessitat que semblava molt clara era la de municipalitzar l'escola bressol; vam parlar també de solucions, i de la necessitat de vertebrar a Cassà un moviment social que sigui capaç d'engrescar el poble i que permeti portar-hi a terme aquelles il·lusions que ja ens movien fa anys i que en una bona part, malgrat que són possibles, encara no són realitat. Tots plegats ens vam emplaçar a intentar-ho.

El divuit d'agost, molt aviat, vam recollir el campament i ens vam acomiadar fins a Cassà, nosaltres encara ens vam parar a Osca, on en Jordi volia recuperar vells records, per a nosaltres el retorn a la realitat va

ser el dilluns dinou d'agost a quarts de deu del matí, a pocs quilòmetres d'Osca quan en acabar-se la cinta que cantava "En Joan petit quan balla, balla, balla...", es va connectar de manera automàtica la ràdio, i sorpresos vam sentir "Gorvatxov destituído, golpe de estado en la Unión Soviética".

Segons hem anat sabent tots vam arribar bé a Cassà, i si escric aquestes opinions avui vint-i-sis d'agost a quarts de set de la tarda, és encara com una conseqüència indirecta d'aquests dies i no sols per haver-los viscut, m'explico, aquest matí, hem clavat en el tauló d'aglomerat de l'habitació d'en Pau, unes postals i fotos de l'acampada, i quan l'hem portat a dormir la migdiada, s'ha negat a dormir als crits de "Foratata"

(la penya sota la qual vam acampar), "tenda, tenda", "riu", "anem a creu" (referència a una creu que hi havia a dalt d'un monticle que dominava les tendes), etc., això ha fet que nosaltres compreguéssim que també ell valora positivament l'experiència viscuda, i que a aquestes hores dormi una migdiada retardada que em permet escriure aquestes notes, i que segurament farà que a la nit quan li hàgim de fer companyia mentre espera el son, podem escriure algun altre capítol d'aquesta història, de totes maneres i per si un cas: fins l'any que ve.

LEONOR BERTAN i BASART

26-8-91

* * * * *

BALAITOUS '91

Acabàvem de deixar enrera el barranc d'Arriel. Al nostre costat romanía impassible una vella resclosa canalitzant les aigües de l'indret. Queda ja distant en el temps aquella hora fatídica en què ens llevàrem aquell matí: les set.

La bellesa i diversitat dels paratges pels quals caminàvem eran adherents i fascinants. Boscos de caducifolis majestuosos, gorrjats aspres i profunds, tarteres inacabables i grans prats d'un verd lluent. Vorejàrem els llacs de color cristal·lí. Travessàrem el que podríem anomenar un mar de blocs de granit de dimensions considerables. La duresa del caminar era tangible. Solament un avís del qui encapçalava l'expedició ens sobtà. Quin joliu espectacle! Pocs metres davant nostre un petit mamífer s'estava esplaïant. Era una marmota. La bellesa d'aquell animal ens captivà uns instants. El temps just perquè la bèstia s'adonés de la nostra presència i s'escapolís entre les esclètxes del terreny.

Els Ibones de Arriel enrera i salvats dos acusats desnivells, resultat del reculament de la morrena del glaciari, arribàrem al peu del Glaciari del Balaitous, ara

ja quasi inexistent. Allí s'escalfà l'ambient.

Resultat d'un no massa clar itinerari descrit per la guia de muntanya, una molt confusa representació en el plànol d'aquests i per la pèrdua total de traces de la ruta, s'inicià un petit dilema. Per on continuàvem? Essencialment, dos foren els criteris. El primer era travessar el glaciari i l'altre vorejar-lo pel seu marge nord. El gran sentit comú d'un dels companys s'imposà i ens féu veure la irracionalitat de la primera opció. Ens decantàrem, doncs, vers el marge nord de la gelera.

Poc més tard, dos individus baixaven en direcció oposada a la nostra. Eren dos nadius del país. No pas del que hi ha qui en diu "el nostre", sinó d'aquell que ja feia estona pel qual caminàvem: El país dels captivadors Canals del Migdia. Ens informaren que faltava encara una bona estona per al cim. Poc després passàrem pel costat del ja fantasmagòric Abrigo Michaud, a causa de la seva dificultosa localització, enclavat des-sota un gran bloc enmig d'una immensa i pronunciada tartera. A partir d'allí la pujada s'accentuà encara més. El camí ja era molt vertiginós.

Can Sacot - Veïnat d'Esclet, 1
Telèfon 46 04 11
CASSÀ DE LA SEVA (Girona)

De sobte, sentírem el soroll d'una pedra que queia. El temps de localitzar-la ja havia caigut als peus d'una companya. El roc, de dimensions considerables, li fregà les espatlles i de poc que no li obre el cap. Enfurismada i esparverada i amb molta raó, cridà maleint els ossos a algú que no vaig aconseguir veure fins uns instants més tard. També eren nadius d'aquell país.

Després d'aquest incident, que podia haver estat un greu accident, pujàrem per una altra canal molt descomposta que ens féu patir força a alguns membres de la sortida. Poc després ja érem al cim.

Gaudírem d'una vista espectacular. Divisàrem un horitzó nítid i ben definit. Entre d'altres, identificàrem el Midi d'Osseau, el Palas, el Vignemale, el Midi de Bigorre i el Montperdut. Després de gaudir de l'esperada arribada al cim i de la magnificència de la vida, avortàrem la temptativa de baixar per la ruta del refugi de Piedrafita i l'Ivó de Respumoso, a causa del mal estat d'aquesta via. Iniciàrem, així, el descens.

L'anècdota de la tornada fou la visió d'un ramat d'isards, dos dels quals s'instal·laren enmig d'una congesta de neu. Pels seus respectius volums deduírem que es tractava d'una femella amb la seva cria. La nos-

tra presència no semblava pas torbar-los i menys nequitejar-los. Tot astorats, contemplàvem a poques dotzenes de passes com aquelles insòlites criatures paraven el sol. Aquest ja picava fort. Durant tot el dia no l'havíem notat ja que estava mig ennuvolat però ara, el cel era serè.

Un rapinyaire, que durant l'ascensió ens acompanyà, ens deixava per tornar cap als distants cims. De fet, ja érem molt avall.

Vàrem fer dreuera. Aquesta fou molt brusca i hi hagué qui no es convencé de la seva eficiència. Ja tan sols mancava l'últim tall de camí, al qual, per unanimitat, anomenàrem "l'autopista", comparant-lo amb el que deixàrem enrera.

Arribàrem disgregats. També esgotats. Tenia aleshores aquell regust de boca que et deixa la muntanya quan te n'allunyes. Esperàvem, però impacients, aquell sopar que ens havien preparat els companys que restaven al campament. Més tard, ja només calia esperar, després de dotze hores de caminar, el son reconfortant que ens donaria aquella esplèndida nit d'agost al Llano Tornadizas.

SANTI DOMINGO i MERCADAL

* * * * *

CRESTA DEL DIABLE

Agost de 1991 - Campament social de la Colla

Ja fa uns quants dies que en vam tornar. De fet el mes d'agost queda cada vegada més lluny. En el moment d'escriure aquestes ratlles ja es comença a parlar de nevades intenses al Pirineu. La roca nua de la Cresta deu emergir sobtadament dels pendents ara coberts de neu. Res té a veure amb la temperada diada del mes d'agost en què la vam travessar de cap a cap.

Resseguir la Cresta del Diable fou la primera activitat alpinística que tres dels participants en el campament social d'enguany vam realitzar. És considerada una de les crestes més complexes del Pirineu. Discorre entre el Pic del Cristall (2.889 m) i el Pic Soulano (2.911 m), situats a la part alta del circ de Piedrafita, prop del cim del Balaitous (3.151 m), el cim més alt de la contrada, a la capçalera de la vall d'Aguas Limpias, que és on teníem instal·lat el campament, ben a prop de Sallent de Gállego.

Vam voler fer l'aproximació a la cresta el mateix dia d'arribar al campament, i a última hora de la tarda, remuntàvem l'estany de Respumoso. Ens vam endin-

Un flanqueig de la Cresta.

sar en l'espessa boscúria dels primers compassos de l'itinerari, on paulatinament es guanya alçada i del bosc es passa a matoll i finalment a l'herba i la roca. Arribàvem a l'estany, millor dit, l'embassament mig buit de Respumoso, a negra nit. Això ens impedia veure els pendents ressecs, sobtadament tallats per la fina ratlla horitzontal dels límits de l'aigua, i la minúscula dimensió d'un embassament que en la seva màxima alçada forma un dels estanys més grans del Pirineu.

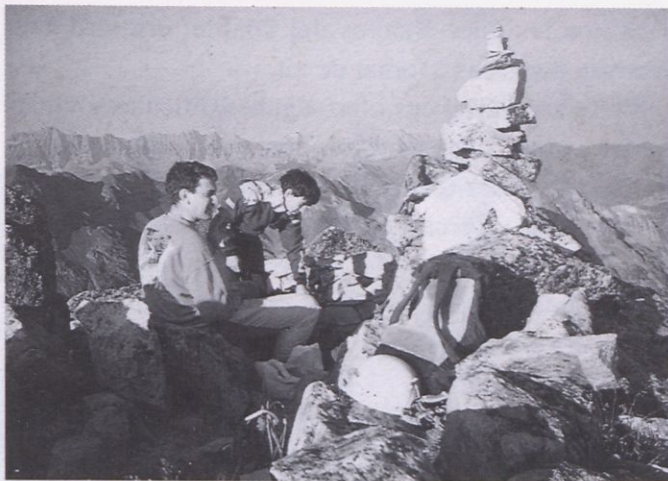
Després de dormir en el refugi lliure de Piedrafita (de condicions lamentables) sortíem encara amb la llum del frontal en direcció al Barranco de Respumoso. Vam passar pel costat del nou refugi de muntanya en construcció en aquesta zona, el de Respumoso, que en realitat és la reconstrucció de l'antic refugi mai acabat de la Federació Basca de Muntanya. Se'ns va fer de clar mentre pujàvem els forts pendents del pic del Cristall. Va ser una ascensió ben típica de Pirineu: no vèiem el cim, es tractava d'anar superant pendent, sense traces ni fites i pujar intuïtivament. Sabíem on érem, els horaris eren correctes, només calia anar amunt, amunt i amunt. De fet no seguíem el camí "reglamentari" però d'això ens en vam adonar massa tard.

Al cim hi vam esmorzar. Davant nostre en direcció al nord, hi teníem la Cresta. Déu n'hi do el compromís. Res, però, ens impediria de continuar: ens havíem llegit moltes vegades les ressenyes, la teníem memoritzada, sabíem on eren les dificultats més fortes i com esquivar-les si feia falta. El temps s'anunciava esplèndid, la moral, alta.

Vam davallar sense dificultat pel vessant nord del pic i tot flanquejant pel pendent vam anar a parar al

La Cresta del Diable en primer terme des del pic del Cristall. A la dreta, el pic Soulano; i al fons, les crestes de Costerillou i el pic del Balaitous.

El cim del pic del Cristall.

peu del que crèiem que era el Caní del Diable, la primera dificultat remarcable. Mentre ens encordàvem, una altra cordada pujava al fil de la cresta un xic més endavant. Ells, uns bascos, sí que es van situar a peu del Caní. Nosaltres vam fer dues escalades i dos rappels "més del compte".

En Joan feia de primer de la cordada, almenys fins a la Bretxa del Trident Sud. Jo en faria la resta fins al pic Soulano. En Carles amb la seva parsimònia, sense immutar-se, sempre al mig. Ben aviat ens vam ambientar. Les dificultats de les escalades no eren excessivament altes (si ho comparem amb els nivells en què es mou l'escalada esportiva actual) però calia mesurar la dificultat per uns altres paràmetres: uns quants metres de timba, dificultats d'abandonament si fos necessari, anar col·locant els propis punts d'assegurança, la necessitat d'encordar-se i desencordar-se sovint, i per tant molta fluïdesa i atenció en aquestes operacions, evitar també les enganxades i nuades de les cordes,... A part, calia estar disposat a efectuar tot tipus de moviments d'escalada: flanquejos, oposicions, adherències, passos atlètics,... Sobretot feia falta molta intuïció per no equivocar-se en l'elecció dels trams a escalar. En aquests llocs, la rapidesa és tan important com la dificultat superada i per tant cal resoldre les dificultats amb certa brevetat i no pensar a fer floritures. Si a tot això hi afegim que anàvem bastant carregats de "ferros" per assegurar-nos, tenim el "quadre" perfecte d'una escalada pirinenca de primer ordre.

Vam superar el Caní tot efectuant un pas delicat i aeri. Després, ja més fàcilment, la Punta Proserpina, la Punta Lucifer, el Plateau dels Diablers i el Trident Sud, tots amb els seus respectius rappels. A la Bretxa del Trident Sud hi dinàrem i reempreníem l'escalada dei-

xant-nos les dues Banyes del Diable; era tard i no estàvem disposats a tornar de nit.

El Trident Nord ens oferí algunes dificultats remarcables, passos fins i aeris en l'ascensió i sorprenents en les desgrimpades (calia deixar-se lliscar per un "spigolo" per anar a cercar un dels rappels). Amb l'Agulla d'en Pierre Levée, les dificultats encara es mantenien però ja ens acostàvem cap al cim del Soulano on hi arribàvem a les 6 de la tarda tocades. Davant nostre, la cresta continuava fins als Balaitous, amb més recorregut però sense tantes dificultats. És la segona part d'un itinerari que es fa amb un bivac intermedi, precisament on érem, al Soulano, i ho demostraven els diversos emplaçaments adequats per dormir que teníem a la vista.

Vam davallar pel vessant francès davant la impossi-

bilitat de muntar un rappel pel cantó aragonès. Un agradable descens ens portava al Collado de la Piedra de San Martín. Breus mirades cap a la dreta ens mostraven una cresta a contrallum, farcida de "gendarmes", bretxes, puntes i ressalts. "Ja hi tornarem" vaig pensar fugaçment.

Des del coll i amb un pas extremadament ràpid vam baixar cap a Respumoso on començà a vesprejar. Desfent el camí d'Agua Limpia, vam arribar al campament de negra nit amb molta gana i poc delit, però ja havíem complert!!!

JOAQUIM CARRERAS i BARNÉS

Cassà, novembre de 1991

*Acabada la Cresta,
sobre el pic Soulano.
El pic del Cristall
a primer terme
i al fons els Infiernos.*

SCAD&L AVENTURA

EL TEU REI MAG DELS ESPORTS
D'AVENTURA A GIRONA

Carrer Nord, 6 - Tel. 21 14 10 - 17001 GIRONA

ASCENSIÓ

AL

MIDI

D'OSSAU

(2.885 m)

Al cim del Midi d'Ossau.

Fitxa tècnica:

Dia: 16/8/91 (Campament social de la Colla)

Components: Josep Vilallonga, Joan Riera, Joaquim Bosch, Joaquim Carreras, Ció Pol, Carles Busquets, Dolors Rubirola, Encarnita Moreno, Joan Carles Codolà, Santi Domingo i Susanna Bassols.

Un dels atractius del campament social d'aquest estiu era la possibilitat de poder fer l'ascensió al pic de Midi d'Ossau, un cim amb poc menys de 3.000 metres però, que per la seva dificultat, està considerat un dels pics més interessants de la zona. Aquest interès es troba especialment en la multiplicitat de vies d'escalada que s'ofereixen al muntanyenc que vol comprovar la seva habilitat o capacitat de superar obstacles. També hi ha vies més fàcils, en les quals no són necessaris materials especials d'escalada. Una d'aquestes vies és la que vam decidir emprendre a l'hora de fer l'atac a aquest cim. Una via d'unes tres hores de durada i en la qual la màxima dificultat seria, sobre el paper, superar les tres "xemeneies" o canals de roca que hi havia en diferents indrets de l'ascensió, d'un grau tres en l'escala muntanyenca, o sia que es pot superar fent servir mans i peus per grimpar i mantenir l'equilibri.

Amb la moral ben alta i amb l'objectiu de superar tots els obstacles que se'ns posessin al camí vam iniciar la ruta, que va començar en cotxe, amb el pas per la frontera, després d'esperar uns minuts fins l'hora d'obertura de la duana. La ruta d'accés al camí cap a dalt la muntanya quedava al peu mateix de la carretera, a cinc minuts de la ratlla fronterera.

La ruta cap al Midi d'Ossau es pot dividir en tres parts: aproximació a la base del cim, ascensió més di-

ficultosa i tram final. La ruta d'aproximació, fins el refugi i després fins el coll, va ser un passeig de poc més d'una hora, entre prats i paratges meravellosos amb uns quants cavalls i vaques pasturant. Semblaven estar ben acostumats a veure el pas dels muntanyencs. Com a mínim a nosaltres no ens van fer gaire cas. Al refugi hi havia la primera oportunitat de fer una aturada per recuperar una mica les forces i aprofitar per veure les vies d'ascensió i possibilitats que ofereix la paret sud-est del Midi. La vista que hi ha des del refugi a la gran paret del Midi és impressionant i converteix els prats del costat del llac en un excel·lent mirador on amb comoditat —i molt millor si es tenen uns bons primàtics— es poden seguir les evolucions dels escaladors que van seguint les diferents vies. Vam aprofitar l'arribada al refugi per fer aquesta primera aturada i comprovar la ben merescuda popularitat del Midi d'Ossau entre els escaladors. Els grups de muntanyencs que iniciaven l'atac tenien més de cinc rutes previstes. La distància ens feia només deduir quins podien ser els obstacles que es trobaven en l'ascensió, però la lentitud de la seva progressió n'era una bona evidència. Després, quan ja havíem fet cim i tornàvem a ser al refugi, vam poder comprovar les evolucions dels escaladors en els diferents punts de la paret.

Si fins aquell moment, i encara fins arribar al coll, el camí havia estat força planer i sense dificultats, a mesura que ens anàvem acostant a la base del que en podríem dir pròpiament la muntanya, s'intuïa que la ruta d'ascens no seria tan fàcil. En realitat l'ascensió de veritat començava en aquell moment i, encara que la ruta que havíem escollit no era difícil, ja es veia que hi

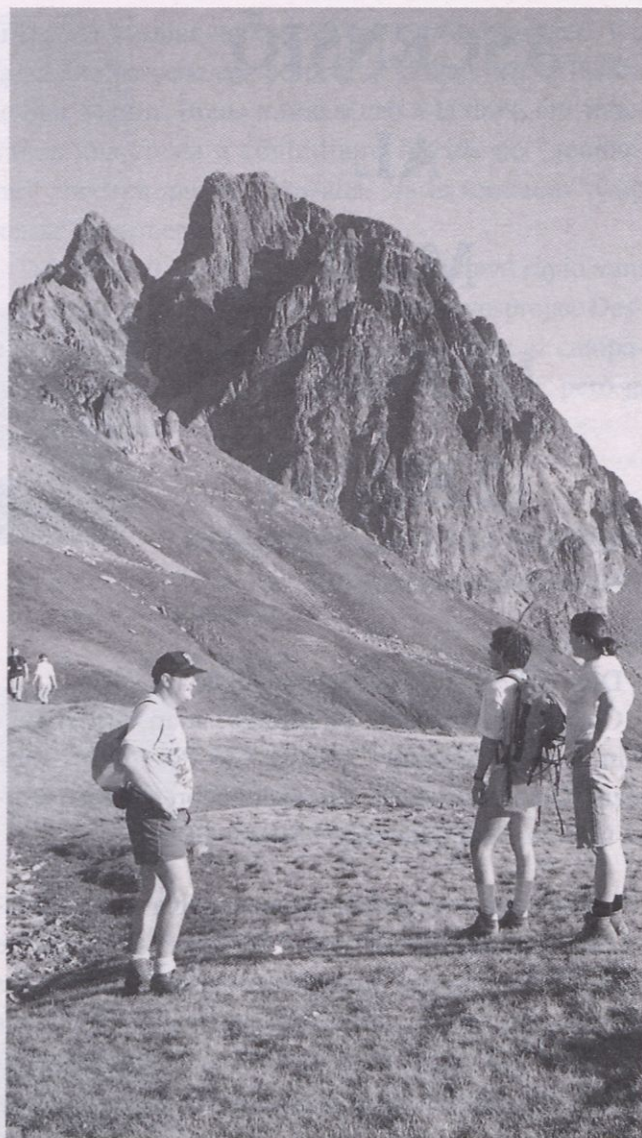

hauria algun pas de compromís que caldria superar amb una mica més d'atenció i, sobretot, de paciència. Més que res es va veure que el que necessariem seria paciència, ja que en molts punts l'acumulació de persones que intentaven superar els obstacles entorpia la marxa. Sense necessitat de ser uns experts, la veritat és que el nostre ritme era força més lleuger que el d'alguns dels grups que teníem al davant i això a vegades ens obligava a buscar dreceres una mica més complicades que la ruta original. Val a dir que tot i que portàvem una corda preparada a la motxilla per si calia utilitzar-la en algun pas més o menys complicat, la veritat és que no en vam haver de fer ús, ja que vam poder fer l'ascensió sense problemes i de manera totalment natural. L'estructura de la muntanya, amb unes canals perfectament adaptables a l'ascensió per oposició i algunes preses artificials instal·lades amb anterioritat, contribuïa a facilitar l'ascensió que va tenir, això sí, l'atractiu suplementari del risc.

La pujada tenia tres passos més o menys complicats, dels quals el primer va ser el que més problemes va comportar. Els altres dos, potser perquè ja teníem l'experiència del primer, els vam superar amb més facilitat.

Després d'aquests trams més verticals arribava la tercera fase de l'ascensió, que també va ser la més fatigosa. Una tartera inacabable i un sol impacable van protagonitzar aquesta última fase de la pujada al cim, que culminava amb un darrer pas una mica complicat, a quinze metres del pic. Encara en l'últim moment podíem escollir quin cim fer, ja que el Midi d'Ossau presenta dos pics diferents. Al final, quatre hores després de la sortida, ens vam aplegar tots junts a dalt de l'autèntic i veritable cim del Midi d'Ossau. Temps de fer les fotos de rigor, de cantar una havanera i de refer-se tot consumint les restes de menjar que ens quedaven a les motxilles.

La baixada exigia només sang freda i resistència als genolls i turmells per tal de poder avançar de pressa. La tartera que a la pujada ens va semblar eterna, a la baixada va ser un suau descens, amb l'únic perill d'algun roc que baixava descontrolat. Els passos per les xemeneies tampoc no van portar cap problema i així, de manera esglaonada, anàvem arribant al refugi on ens esperava part del grup del campament que ens havia vingut a esperar. La seva funció va ser, en aquest cas, proporcionar litres i litres d'aigua als muntanyencs que arribàvem assedegats de la muntanya. Tam-

Midi d'Ossau, 2.885 m.

bé vam aprofitar-ho per banyar-nos a les aigües gelades de l'estany, encara que el fangueig i la turbulència del fons reduïen una mica aquest plaer tan refrescant. Amb algun muntanyenc més fomat que els altres —ai les botes que s'han fet petites o els peus que s'han fet grossos!— vam iniciar l'últim tram, un autèntic passeig fins el cotxe, passant per les mateixes prades que havíem trobat pujant, però això sí, amb molta més gent que, a aquella hora del principi de la tarda, anava a gaudir del paisatge. Nosaltres, satisfets i cofois, de tant en tant encara ens giràvem per contemplar la immensitat de la muntanya i el pic, 1.200 metres més amunt, que ens havia proporcionat una excel·lent jornada muntanyenca.

JOAN CARLES CODOLÀ

Campaments d'Estiu

REFLEXIÓ SOBRE ELS NOSTRES CAMPAMENTS

"Quan a primers de juny una vintena de persones ens trobem per començar a preparar el que han d'ésser els campaments d'estiu de "La Colla", sabem que força hores dels propers mesos les dedicarem a la mainada. També sabem que, si en lloc de "La Colla" ho fes una entitat particular, molts de nosaltres buscaríem altres reunions on ficar-nos. I és que la batuta de "La Colla" ens marca la pauta a seguir: contacte amb la natura, ser capaços de conviure amb altra gent, aprendre a estimar les nostres muntanyes... En resum, ajudar a la formació dels nanos com a persones.

Si amb els onze anys que han passat des del primer estiu, s'ha aconseguit motivar tants sols un nano per any, la fita ja s'ha assolit. I així, ens veiem gratificats quan enmig d'uns campaments sentim opinions com:

—*"La Colla" és la nostra segona família*". (Robert Duran - 11 anys)

—*"Si vols venir amb "La Colla", saps que hauràs de caminar"*". (Jordi Font - 11 anys)

—*"Quan s'acabi l'acampada, les mans ens faran*

olor de tot menys de pell". (Montse Carreras - monitora).

—*"Allò ens feia reflexionar sobre el que era millor: si una ciutat contaminada i amb tot tipus de comoditats; o bé aquell paisatge que a pesar d'ésser molt més feixuc i incòmode era del tot bell"*. (Anna Valentí - 14 anys)

Aquestes paraules, sortides espontàniament de la boca de la mainada, ens donen alè per continuar la tasca i ens fan creure que la nostra feina està donant els seus fruits.

Ens agradaria que la nostra col·laboració en l'educació d'aquestes persones no acabés al mateix temps que s'acaba la seva etapa de campaments (més o menys als 14 anys). Per això, a partir d'aquest any hem creat una SECCIÓ JOVE, per a tot aquella gent que saben que no tornaran a campaments i que encara guarden "La Colla" i la muntanya dins el seu cor.

Podeu comptar sempre amb nosaltres.

CARLES BUSQUETS i CABARROCAS

Cassà de la Selva, 25 d'octubre de 1991

Parada a la font de les Salines.

DEU DIES QUASI INEXPLICABLES

Després de deu dies de convivència amb uns companys que any rera any han anat formant la petita però acollidora família de "La Colla", tinc unes quantes coses per explicar-vos, la majoria de les quals seran només impressions.

"La Colla" es va proposar, com cada any, fer-nos passar deu dies ben divertits. Però no solament això, ells ho fan amb el fi que tots plegats poguem ser quelcom d'interessant en la vida, i aprofitar una bona experiència en la vida, cosa que sempre és bona. És a dir, els jocs que ens preparen no van solament enfocats a la diversió. No! També hi ha un punt d'ensenyança, un punt que tu te l'has d'imaginar tan gran com tu vols, un punt que et pot semblar positiu o negatiu, un punt que has d'entendre si vols passar-t'ho bé amb "La Colla".

"La Colla" ens vol venir a dir que amb una sèrie de jocs ben divertits pots aprendre un munt de coses, que no és sempre avorrit aprendre, que l'aprenentatge pot ser diversió.

En aquesta acampada he après també a jugar net i amb equip, perquè jugar brut és una absurditat.

Una de les activitats de la qual vaig poder treure molt de profit va ésser la vetllada que vam fer basant-nos en el programa televisiu de "La vida en un xip", ja que no hi va mancar ni la participació ni la sinceritat de la persona.

D'altres activitats que vam fer van ser el ral.li, la diada, la búsqueda dels Simpson, el joc de les banderes i d'altres que no cal que esmentem.

Tot i que no era pas el primer any que tenia l'oportunitat de disfrutar d'un dia de caminada i convivència amb la natura, puc assegurar que el dia de l'excursió va ésser com si fos la primera vegada, ja que vaig aprofitar-lo al màxim i vaig gaudir molt del dia.

Sé que els dies s'acaben, i també sé que dins el meu cor quedarà un buit que mai no tornaré a omplir de la mateixa manera.

Sempre us recordaré "Colla".

RAQUEL FONT i LLADÓ

—Torn dels grans—

Maçanet de Cabrenys, 4 d'agost de 1991

*Som una
bona colla.*

DIARI DEL CAMPAMENT

DISSABTE 27 DE JULIOL DE 1991

En un dia tan assolellat com el 27 de juliol, LA COLLA ens proposava emprendre el viatge cap a Maçanet, on ens esperaven uns dies ben divertits.

A les deu, tots els nois i noies ens reunírem carregats amb els nostres equipatges al passeig de Vilaret, i un cop vam haver passat llista, l'autocar es va posar en marxa.

El viatge ens va resultar una mica feixuc i pesat, ja que els nervis se'ns apoderaven i ens era impossible superar-los.

Després de la llarga espera, sentírem la veu d'un monitor que ens anunciava l'arribada. Ja era hora!! Vam carregar-nos les motxilles a l'esquena, i caminant, caminant vam arribar al Molí de l'Olivet, el final del nostre trajecte.

Com que estàvem mig afamats, vam disposar-nos a desembolicar els menjars que duïem de casa, ja que el campament estava per muntar, i la cuina i el menjador no funcionaven.

Amb l'ajuda d'alguns monitors i amb molta col·laboració per part de tots, vam començar a muntar les que serien les nostres tendes. Tot i que les vam fer i desfer un munt de cops, al final ens en vam sortir.

Els monitors ens van preparar un joc, que malgrat les precaucions, no va sortir gaire rodó, perquè les fletxes que ens indicaven el camí es van esborrar i vam quedar una mica molls a causa d'una caminada imprevista pel riu.

Com que havent acabat el joc vam agafar molta gana, vam començar a sopar amb un bon plat de patates bullides i una hamburguesa.

Aquella nit, el joc es tractava de buscar la família Simpson mitjançant unes pistes que els monitors tenien i els havíem de trobar, va ser força divertit i entretingut, ara, també cansat.

Com que havíem passat un dia molt atrafegat vam creure oportú anar-nos-en al llit a dormir.

Així va acabar el nostre primer dia de campaments de l'any 91.

**JORDI OLLER - SÒNIA CARBÓ
RAQUEL FONT - MARTA PUIG - TONI PARÉS**

DIUMENGE 28 DE JULIOL DE 1991

Avui ha sigut un dia molt actiu, al matí ens hem llevat i hem esmorzat. Després hem fet dos grups, un ha pujat riu amunt i l'altre ha anat riu avall, explorant i fent "rafting". Pel camí hem trobat diverses cascades, gorgues, tobogans i moltes altres coses.

Tornant ens hem quedat a la gorga i ens hem ben remullat. Hem anat a dinar i havent dinat hem jugat a la senyera que consistia en agafar la senyera del contrincant. Hem quedat empatats. En acabar el joc hem berenat pa amb formatges. De seguit hem jugat a una espècie de lligueta d'esports, on hi havia bolei, bàquet, a matar, el mocador i a "palomato".

Abans de sopar ens hem anat a dutxar a la cascada on l'aigua era molt freda.

Hem anat a sopar i era molt bo (val a dir que les cuineres en saben molt).

De joc de nit hem jugat als fantasmes a "gogo", que consistia a marcar la mà plena de pintura a la roba de cinc fantasmes.

Després hem anat a la tenda i hem fet una mica de gresca, al final ens hem ben adormit.

**EVA CARRERAS - MARTA BELL-LLOCH
JOAN BOU - JOSEP DALMAU
MERITXELL MASSA**

LA SELVA®
JOAQUIM ALBERTÍ, S.A.

Som a la font de les Salines.

DILLUNS 29 DE JULIOL DE 1991

El dilluns ens vam llevar una mica amandronats, ja que la nit passada vam fer molta xerimola.

Amb feines i treballs ens vam vestir, rentar i cap a esmorzar falta gent. Havent esmorzat, els monitors ens van explicar que faríem un joc (el joc de poble).

En uns fulls hi havia escrites unes paraules en clau, l'objectiu de les quals havíem de descobrir. En obtenir els missatges ens vam encaminar en grups diferents cap a Maçanet.

A Maçanet hi havia molta quitxalla esvalotant als carrers. La majoria dels grups vam arribar fins al final a base d'esforç, treball i suor.

Cap a quarts de quatre, ens vam agrupar tots a la plaça del poble i ens vam dirigir cap al campament a menjar-nos la manduca que teníem preparada i en petits moments ens la vam engolir. Després ens van deixar temps lliure per ordenar la tenda, però de sobte van caure les primeres gotes damunt les tendes que reposaven sota l'escalfor del sol.

Esgotats després del llarg esforç que havíem fet al matí, vam anar a les tendes a refugiar-nos de la pluja. Per no avorrir-nos, vam anar al menjador a cantar cançons del cançoner. Quan estàvem una mica cansats de cantar ens van donar berenar. Cap al tard, vam jugar a "palomato" una llarga estona.

Vam sopar amb molta gana i havent sopat vam fer una vetllada molt agradable. La nit va ser molt llarga, ja que s'omplia de joc per als novells.

Vam anar a dormir i cadascú estava a la seva tenda sense parar de fer xivarri, ens vam posar a cantar.

DRECERA

Els fantasmes "a gogo".

Va ser un dia esgotador i finalment ens vam adormir.

**CRISTINA LLOMBART - ANNA VALENTÍ
CARLES OTERO - JORDI FONT
EDUARD GARRIGA**

DIMARTS 30 DE JULIOL DE 1991

Avui ha estat un dia molt complet. Ens hem aixecat i ens hem vestit. Poc després ens hem anat a rentar i alguns s'han dutxat. Llavors hem anat a esmorzar.

Avui els monitors i els encarregats de cuina han preparat pa amb tomàquet i un got de llet. Després mentre els monitors esmorzaven, hem anat a les tendes, les hem ventilat i netejat. Ens han donat un mapa de la regió i una brúixola a cada grup. Els monitors ens han fet un petit curset d'orientació i ens han ensenyat a fer corbes de nivell.

Hem dinat cigrons amb mandonguilles. Acabat de dinar hem anat una estona a les tendes. Després ens han reunit al menjador i ens han explicat la mecànica del joc que tocava aquesta tarda: el joc de "estraperlo". Un cop acabat hem fet un partit de "palomato" amb resultats que fan riure.

Hem sopat verdures bullides i llom arrebossat. Aquest vespre, com que demà haurem de caminar, hem fet una vetllada curta. Cada grup hauria de fer una petita representació i cantar una cançó. N'hi ha per tots els gustos i ha estat molt divertit, en conjunt, ha estat un dia entretingut i actiu.

**JORDI SERRA - ALBERT CARBÓ
ALBÍ RUEDA - JORDI DAUSÀ
ROSER MALAGRIDA - MERITXELL JUANOLA**

DIMECRES 31 DE JULIOL DE 1991

Ens vam aixecar molt aviat, però una mica més tard de l'hora prevista, perquè alguns nens i monitors es van adormir. Després vam anar a esmorzar i ens van donar pa amb xocolata i melmelada. Després de preparar-ho tot vam encaminar cap a les Salines. Alguns estaven molt espantats per l'excursió, però tothom la va acabar sense problemes.

Pel camí vam trobar molts desnivells i vegetació i alguns obstacles de totes menes. El camí era molt ben senyalitzat i no hi havia perill de perdre's. Vam fer diverses parades. Un cop a les Salines vam beure d'una font d'aigua de la qual era molt bona i fresca. Però vam tenir molt mala sort, **SEN'S VA POSAR A PLOURE** i ens vam haver de refugiar en el Santuari de les Salines i vam dinar i beure allà. Després va parar de ploure i abans que hi tornés vam anar cap al campament. Va ser una pena no poder quedar-nos a fer "bivac". Un cop al campament tots anàvem bruts i molt suats i millor que un bany a la gorga res més. Però el temps es va tornar a posar malament. Ens vam anar a la tenda a canviar-nos i a sopar.

El joc de nit va ésser un episodi de "La vida en un xip" amb la granja i tot, on tothom que va voler va parlar sobre el tema de les excursions, acampades...

**JORDI BERNATALLADA - LLUÍS PARÉS
OSCAR PORCEL - JOSEP MANEL
FRANCESC LÓPEZ**

DIJOUS 1 D'AGOST DE 1991

Era un dia molt assolellat, ens vam aixecar a les vuit del matí. A les nou ens vam aixecar i a les deu del matí vam començar a fer el joc. El joc es tractava de "Robin de l'Olivet". En Robin era en Carles Busquets i van haver de lluitar contra el nostre "cap" que era en Xevi Erena. En acabar la lluita "el cap" i en "robin" van fer les paus. Van dir-li que el rei anava de cacera i sempre passava pel costat del riu per anar a cacera, però quan van haver de passar pel riu en "Robin de l'Olivet" i els seus guerrers li van fer una emboscada i el rei va agafar quatre presoners d'en Robin. Els presoners que va agafar van ser, en Marc Juanola (Cobra), en Jordi Serra, en Jordi Dausà i en Toni Porcel.

A l'hora de dinar vam menjar el dinar que posteriorment havíem robat del rei ("El Duc de Notinham"). El dinar era ous durs, carn arrebossada, pa i una pruna; al cap d'una estona el duc de Notinham va dir que faríem

A fora plou. Dinem a l'hostal de les Salines.

un torneig, que havíem de fer unes proves i les va guanyar en Robin de l'Olivet. Després el Duc de Notinham va fer tallar el coll als presoners que havia agafat, però abans van atacar els soldats de Robin de l'Olivet. Vam començar a atacar amb farina que estava dintre de paper de water; quan vam acabar de tota la lluita ens vam anar a dutxar al saltant d'aigua. Després vam berenar, pa amb xocolata, després vam fer un partit de palomato. Vam sopar puré de pollastre, a quasi ningú li agadava perquè estava cremant. Vam acabar de sopar i vam fer unes danses que ens va ensenyar la Susanna, es van cansar en Robin, que era en Josep Maria, perquè en Carles Busquets no es trobava bé, i Lady Marian de Notinham.

A la nit vam fer molt el boig, cantant cançons, explicant acudits fins a les dues o quarts de tres, i van castigar en Marc Juanola (Cobra), Joan Bou i en Francisc López, i vam fer bivac tota la nit.

**Grup núm. 8:
RICARD ROMERO - TONI PORCEL
XEVI SERRA - JORDI DAUSET
JORDI SOLENCH**

DRECERA

DIVENDRES 2 D'AGOST DE 1991

Era un dia una mica fresc. Ens vam llevar, i vam anar a veure què faríem com a activitat d'esport.

Quan vam ser allà vam veure que tocava fer el ral.li! quin pal!

Hi havia 2 fases; una al matí i una a la tarda; al matí hi havia tres proves d'aigua, quatre de terra i una de mixta, que consistia a passar per aigua o per terra.

A la tarda hi va haver una prova d'aigua, dos de terra i un relleu per aigua.

Mentre esmorzàvem, en Siso ens explicava de què anava el joc.

A les nou en punt va començar la sortida del primer avió, i cada tres minuts en sortia un de diferent. Ens feien anar d'un cantó a l'altre sense parar.

Quan vam acabar les proves del matí vam anar a dinar.

A la tarda vam fer el que quedava de ral.li. Quan vam acabar de berenar ens vam dividir en dos grups. Primer un grup es feia llaços, faldilles, armilles, ..., amb paper pinotxo i l'altre grup es dutxava, i després ho vam fer al revés, els que feien vestits es van anar a dutxar, i els que es van dutxar van anar a fer vestits.

Mentre els monitors preparaven uns menjars molt bons, canapès, truites fredes (de patata, tonyina, ceba,...) i moltes més coses; per beure hi havia refrescs.

Quan tots varen estar vam fer les parelles a sorts, per entrar al ball de la nit de gala.

A mida que anàvem entrant havíem de votar. Els nens havien de votar una nena, i les nenes un nen.

Vam entrar i a començar a menjar, després vam ballar amb la nostra parella, alguns balls, el ball de l'escombria, el ball de l'estàtua, un ball d'un paper de diari. Quan vam ballar aquests balls i alguns altres, vam fer una petita pausa per dir qui va ésser l'hereu i la pubilla. La pubilla va ser la Cristina Llombart i l'hereu en Jordi Solench. Més tard vam continuar la nit de gala amb diferents balls i amb la parella que volíem.

En acabat vam anar tots a dormir, esperant un nou dia, encara que molta gent feia el boig i cantaven.

Grup núm. 9:

DAVID CARRERA - ALBERT GRAU

RAQUEL GALBAN - IMMA OTERO

JUDIT GALÍ

DISSABTE 3 D'AGOST DE 1991

Ahir, quan ens vam despertar, vam endreçar la tenda i després vam anar a rentar-nos la cara i les dents al que en diem la dutxa. Un cop ben nets i polits vam anar a la gorga per començar els Jocs Olímpics de la Colla.

Primer venien les proves d'aigua, 100 metres lliures, relleus, cistella, resistència, salt de trampolí i salt de bomba.

Tothom va competir sense fer trampes o almenys no se'n van veure.

En acabat les proves ens vam banyar una estona.

Vam anar a dinar, per menjar hi havia amanida i per segon plat arròs a la cassola i per postres prunes. Mentre els monitors dinaven vam estar fent "panxing". Després les proves de terra amb 100 metres llisos, 100 metres tanques, llançament, javalot, pes, salt de llargada, el culiarrastres, prova de relleus, cross i prova sorpresa.

Només ens van dir que aniríem al tobogan i tothom es va posar el banyador, quan vam ser tots aquí ens van dir que havíem de fer la tira de roba més llarga. Ens van enganyar.

El sopar, molt bo i la vetllada, al revés, o sigui nosatres fèiem de monitors i els monitors de nens.

Grup núm. 10:

NOA RODRÍGUEZ - JUDIT VALENTÍ

MARC JUANOLA - JORDI DALMAU

MIREIA MIRASOL

Armeria CASSÀ

ARMERIA - ESPORTS

Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29

Tel. 46 11 43 - Tel. part. 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA

(Girona)

DIUMENGE 4 D'AGOST DE 1991

Avui ens hem llevat amb la il·lusió de veure els nostres pares, després de nou dies d'estada al campament.

Durant aquests nou dies ens ho hem passat molt bé.

Els primers pares han arribat molt aviat i la majoria han anat arribant de mica en mica. Després d'esmorzar hem anat a ensenyar-los les tendes. Algunes nenes anaven a preparar la motxilla.

Seguidament hem anat a dinar; aquest any els pares s'han hagut de portar el dinar.

Després de fer el cafè, els monitors han repertit les medalles, que n'han tocat moltes a cadascun, hem cantat algunes cançons del cançoner que ens van donar el primer dia, els pares han començat a marxar. Llavors tots estàvem nerviosos per fer la pista americana.

La pista americana l'hem fet una mica més amunt de la resclosa. Els monitors ens han fet passar per terra, estirats en el riu i al final hem quedat ben bruts. Però això sí ens ho hem passat molt bé.

Estem molt emocionats perquè aquesta nit farem bivac, que consisteix a dormir a l'aire lliure. Segur que serà molt divertit i segurament que també hi haurà una guerra d'escuma.

Grup núm. 1:

**ROBERT DURAN - BERTA PLA
ANNA MULLERA - JOAQUIM GUBAU
LAURA SÀNCHEZ**

DILLUNS 5 D'AGOST DE 1991

Aquesta nit tots els nois i noies del campament hem dormit sota els estels. En llevar-nos, el primer que hem fet ha estat una guerra d'escuma contra els monitors. Tothom ha quedat ben ple d'escuma i ens hem anat a dutxar, en acabar hem anat a les tendes, ens hem posat roba neta per poder marxar a les set cap a casa.

Abans d'anar a dinar uns quants fèiem guerra de màrfegues i els altres s'ho miraven. Al cap d'una estona la Ció ens ha fet treballar, uns desmuntant i muntant tendes per als monitors, i els altres muntant el camp de bàisbol i alguns descansaven. Després hem anat a la gorga i quan hem tornat hem dinat. El menjar ha agradat a tothom menys a en Benet.

Alguns s'han quedat al menjador jugant i altres han descansat fins l'hora de marxar.

Aquesta acampada ha agradat molt a tothom perquè s'han fet jocs molt divertits.

JORDI TORRIJOS**CARLES CARRERAS****JOAN PLA - IVANNA MESTRES****MARTA RASET**

*Descansant
a mig
camí
de les Salines.*

Els monitors a les Salines.

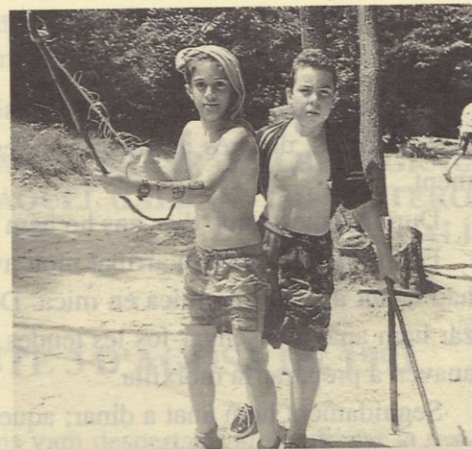
EXCURSIÓ A LES SALINES

Ens havíem d'aixecar a les 7 del matí, però no va poder ser, tothom estava mig adormit. Vam esmorzar i ens vam encaminar cap a les Salines. Primer havíem d'anar fins a Maçanet, aquest camí el fèiem gairebé cada dia. Quan vam haver passat Maçanet el camí es va anar complicant, va començar la pujada amb diferents obstacles: forats, pedres i desnivells. Mentre pujàvem, vam trobar una font que li deien la font del Fil. El cel es va anar ennuvolint i quan vam ser a dalt va començar a ploure. Mentre plovia vam visitar una gruta on hi havia una imatge de la Mare de Déu de les Salines. Des d'allà dalt es veia el pantà de Boadella i el golf de Roses.

Vam fer un petit esmorzar. Vam dinar a dins un hostal, en el qual, molt amablement ens van deixar entrar i tothom es va alegrar, així no ens vam mullar i vam començar a dinar a base d'entrepans de formatge i de pernil i refrescs. Quan va parar de ploure vam menjar síndria, a fora, com a postres.

El descens va ser més ràpid, tothom havia recuperat les forces i vam baixar més tranquil·lament. No vam tornar exactament per on havíem vingut i vam deixar enrera aquell meravellós paisatge.

JORDI DALMAU i SOLER
31-7-91

Diada medieval.

LA DIADA

El dia d'avui l'hem destinat a omplir una activitat que sol ésser molt present en els campaments de "La Colla", la diada.

Cada any es fa una diada diferent, la qual cosa representa que tot aquell dia tractarà el mateix tema i mirarem d'aprendre. Per no trencar la tradició, aquest any també l'hem celebrada i el tema escollit ha estat "L'edat medieval".

Per poder veure els costums d'aquesta època ens hem integrat dins d'un conte molt conegut, Robin Hood, i per poder-la posar en pràctica hem hagut de fer uns quants preparatius. El que els monitors pretenien en fer-nos fer això era que els nois i noies sàpiguen el que és treballar en colla i aprenguin a espavillar-se tots sols.

La forma com ens presenten el dia és més aviat diferent als altres, ara sí que hem de reflexionar sobre una sèrie de perquè. Per què ens deuen fer fer torneigs? Per què ens fem nosaltres les disfresses en lloc de comprar-les? Només una cosa contesta aquestes preguntes, el que ja us he dit abans.

Vam dividir els nois i les noies del campament en cinc grups i cada un tenia destinada una feina, el poblat, la noblesa i els fugitius. Això comportava haver de fer un allotjament per a cada grup. En aquesta feina divertida vam aprendre els primers passos de supervivència.

Més tard, havent acabat la nostra petita missió, vam poder estrenar les estances amb un bon àpat medieval.

A la tarda, seguiment de la diada, vam celebrar un

torneig entre els fugitius i la noblesa; això consistia en una sèrie de jocs i al final una gran batalla de guix. Amb això vam aprendre que en una guerra no guanya ningú, sinó que tothom hi surt perdent i brut.

Al vespre, seguint la mateixa diada, vam celebrar la unió matrimonial de Robin Hood i Lady Mary.

Vam passar un dia molt divertit i sense adonar-nos-en vam aprendre a viure en altres èpoques.

RAQUEL FONT

EL RAL.LI D'AVIONETES

Com que els dies d'acampada s'han d'omplir d'una forma divertida i eficaç, els monitors ens han preparat una activitat que recull totes aquestes qualitats, això és el ral.li.

Aquesta activitat ens vol venir a dir que no és tan fàcil treballar amb equip, que sempre pot anar bé, però pot haver-hi algun entrebanc.

Per tots els de la colla ha estat un dia molt agradable, ja que no hi ha hagut cap obstacle important i el dia s'ha seguit amb molt d'al.liciant per part de tots.

L'activitat no es tractava pas de res més que de conèixer muntanyes, rius i l'entorn natural que ens envoltava, mitjançant una sèrie de trams i etapes variades i controlades pel temps, per tant la velocitat hi jugava un paper molt important.

Per poder fer aquest ral.li vam dedicar una tarda a pintar el que seria el nostre vehicle, uns avions de fllola decorada.

Tots els monitors van preparar-nos aquesta activitat amb moltes ganes, tot i que al començament no va

respondre de la mateixa forma, també val a dir, tot va anar sobre rodes.

La prova que va entusiasmar més a tothom va ser la de relleus; es tractava de canviar-se l'avioneta amb els companys del teu equip fent-ho el més ràpid possible.

En conclusió el joc va acabar bé.

JORDI SOLENCH

2-8-91

PREGÓ OLIMPIADES MAÇANET DE CABRENYS 91

Jo, pregonera d'aquests jocs del 1991, i seguint les normes del Baró de Coubertaine, vinc per fer el jurament inaugural d'aquestes olimpíades de Maçanet de Cabrenys de 1991.

Des d'Atenes he travessat camps, rius, mars i muntanyes amb aquesta torxa per poder arribar a la gorga de l'Olivet, i així donar per començats els jocs.

Però abans d'encendre-la, demano que jureu tots plegats amb mi:

—El més important no és guanyar, sinó participar.

—Les decisions dels jutges són inapel.lables.

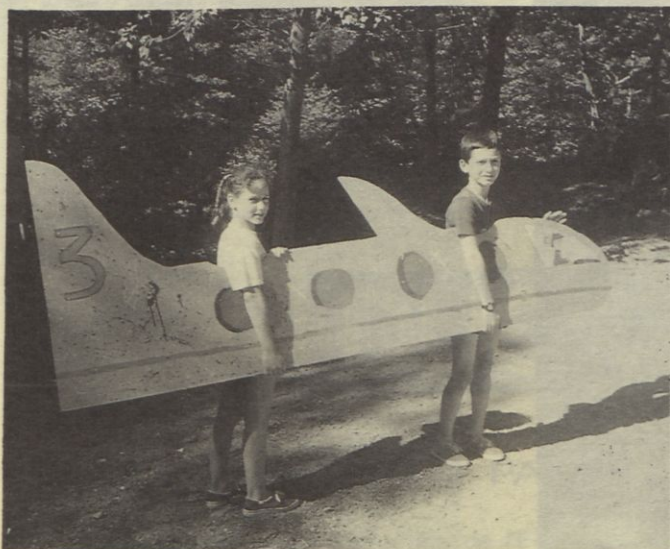
—Jugar honestament sense fer trampes, i si es fan que no siguin vistes.

—Participar sense dopar-se.

Una vegada dit això, i amb el símbol d'aquesta flama olímpica, dono per començades les olimpíades.

PREGONERA MOLÍ DE L'OLIVET 91

Sílvia Tubert

"Volant" sobre Maçanet.

Descansant en el Coll de Calabuig.

EL RAP DE LA "COLLA". Maçanet 91

Amb la "COLLA" arribem a Maçanet, el més boig de tots és en Benet. Els primers dies han anat molt bé, espero que tot segueixi igual de bé. Venir amb la "COLLA" és al.lucinant, per això venir ens agrada tant.

D'aquí a uns dies haurem de pirar, espero que això no haurà de passar. Els monitors són molt ben parits, però això sí sempre ens carden crits. El menjar és exquisit, per això tothom ha repetit.

L'altre dia vam anar a caminar, per a les Salines poder arribar. Molt cansats vam tornar, i a la gorga ens vam banyar. La diada va començar, i com sempre els bons van guanyar.

En Robin i la Marian els va casar, un capellà molt peculiar. A l'endemà els jocs van començar, i tothom volia guanyar. No patiu aquest rap s'ha acabat, però l'any que ve hi haurà segona part.

JORDI DALMAU i SOLER

Sant Pere dels Vilars. Som els petits.

LA COLLA EXCURSIONISTA

El dia de sortida estava una mica nerviosa perquè era la primera vegada que anava a acampar a l'estiu. Quan vam arribar, primer de tot van distribuir els nens a les tendes, vam sopar i vam fer jocs.

L'endemà vam esmorzar pa amb "Nocilla". Vam jugar i tota la pesca. El dinar no es podia comparar amb el de casa. El campament estava molt bé. Els monitors eren molt simpàtics, però quan s'enfadaven, s'enfadaven de veritat. Els monitors quan fèiem jocs de nit es passaven una mica perquè anàvem a dormir a les tanques i ens aixecàvem a les nou del matí.

El lloc on vam anar a acampar era tot molt bonic. La gorga era preciosa, però a part de nosaltres també hi anaven vilatans de Maçanet de Cabrenys, que era on vam anar a acampar.

Sempre que menjàvem: matí, tarda i nit, sempre venien abelles i de vegades venia la reina i era peluda del cul i "gorda, gorda". El 10-08-91 vam fer les olimpíades tot el dia i l'endemà era el dia dels pares i es quedaven a dinar. En el campament vam conèixer un home i una dona belgues. La dona es deia France i l'home Omil. Ens vam fer molt amics. Vam fer rappels, que és baixar per les roques, i nosaltres vam baixar 5 metres. L'Omil baixa normalment 100 metres.

SANDRA MESTRES I VELASCO

9 anys

—Torn dels petits—

Maçanet de Cabrenys, 10 d'agost de 1991

Fent equilibris.

CAMPAMENTS "LA COLLA"

Els campaments infantils m'han agradat molt i han estat molt divertits. Feiem molts jocs que a mi m'han agradat molt: excursions, pintura, esports, jocs olímpics,...

Per esmorzar bevíem llet, que era molt bona, jo sempre en repetia. La llet la bevia sense sucre perquè no tenia cullera. També menjava pa amb "Nocilla" i sempre en faltava perquè tothom se'n menjava quatre o cinc llesques. També hi havia pa amb melmelada, hi havia un problema i era que sempre hi havia abelles i no en podíem menjar.

El dinar era molt bo perquè sempre feien coses molt bones com per exemple macarrons, arròs a la cassola, espaguetis i moltes coses més i tothom repetia perquè els agrada molt.

A les cinc fèiem els jocs, que era el que ens agradava més de tot. A mi el joc que em va agradar més va ésser el joc dels contrabandistes.

A punt de començar el torneig.

A les set berenàvem, el menjar era pa amb xocolata o pa amb "Caserío". Quan acabàvem de berenar ens dutxàvem i fèiem un partit de palo-mato contra els monitors.

A les nou sopàvem. El sopar era molt bo, però a vegades molt dolent; era bo perquè feien arròs a la cubana i era dolent perquè feien patates i mongetes, i això a mi no m'agrada gens.

El joc de nit era el que més ens agradava de tot. El joc que em va agradar més va ésser el dels "Simpson".

Després ens anàvem a dormir i a descansar perquè l'endemà ens esperava una altra cosa.

XAVIER SERRA i SALVI

12 anys

—Torn dels grans—

Maçanet de Cabrenys, 4 d'agost de 1991

...encara que no ho sembli.

DUCFORM, S.A.

FORMULARIS EN PAPER CONTINU PER A ORDINADORS

Poligon Industrial - Carrer Pla de l'Estany, s/n. - Tel. 46 30 50* - Fax 46 31 14 - CASSÀ DE LA SELVA

Campaments

d'Estiu

1991

Som els grans.

Hi ha bona gana.

Paratges del Molí de l'Olivet.

XIV TRAVESSADA DE LES GAVARRES

27-10-91

Sona el despertador, tot just són dos quarts de set del matí, només penso en el que li he dit a la Marta fa unes hores: "Sí, jo no em "rajaré" com les altres, jo vindré", no m'ho puc treure del cap, però ja estic aixecada i em proposo vestir quan de sobte penso: "I si plou..." corro cap a la finestra, però no he tingut aquesta sort.

Ja vestida, em preparo la motxilla i uns minuts més tard ja sóc a fora perquè he marxat corrents, la meua mare volia que portés no sé què i jo m'hi negava.

Arribo a la cantonada, allí m'he de trobar amb la Marta, però ella encara no hi és. De sobte, m'adono que els carrers són totalment buits. Però... ja era hora!, al final la Marta ha gosat treure el nas. Ens saludem i...

* * *

Després d'una nit de gresca i xerinola ha sonat el despertador, són dos quarts de set del matí, m'aixeco del llit molt estesa pensant no arribar tard.

Els temps no hi acompanya gaire però jo tota il·lusionada em vesteixo i em preparo l'esmorzar amb una esgarrapada.

Surto al carrer on he quedat amb la Mònica, tot és buit i trist, ple de boira, fa un dia fred i ensopit, però ella ja és allà, esperant-me al capdavant del carrer, ben abrigada, amb l'anorac cordat fins a dalt, com era d'esperar, no s'ha oblidat de res, du la motxilla plena del tot. Ens saludem i...

* * *

Ens decidim a baixar per tal de trobar-nos amb la Ció i en Carles, els quals es van oferir a dur-nos. Sembla que s'han adormit però, de sobte, ens il·luminen els focus del seu cotxe. Un cop dins, ens dirigim cap a Celrà, punt de sortida i arribada de la travessada.

Ha passat una hora i ja som tots al punt de sortida. Els primers, molt animats faran la marxa corrent i els altres, com nosaltres dues, faran la marxa tranquil·lament per tal de contemplar el paisatge.

Tot comença amb una forta pujada, la gent amb penes i treballs aconsegueix arribar a dalt, les cares de satisfacció abunden.

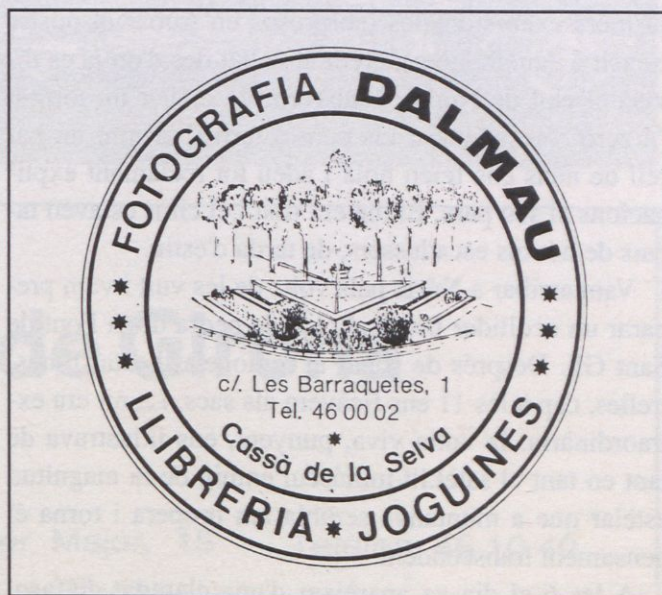
Els camins estan enfangats a causa de la pluja del dia anterior, tot i això estem gaudint d'un paisatge molt acollidor: les plantes estan humides i encara es veuen regalimar algunes gotes, però el que més ens crida l'atenció és l'immens mar de núvols que es divisa des d'un punt bastant enlairat. Sentim la remor d'un torrent molt proper i tot mirant l'itinerari observem que és el Cornei.

El dia es va aclarint i el terreny sembla més pla, estem arribant al castell de Sant Miquel i el soroll de diferents veus accelera la nostra marxa. Hem fet el cim i ara podem contemplar gran part del Gironès. Seguidament, ens posem de nou en moviment i per uns minuts deixem les nostres xerrades a part per tal de seguir el ritme que els primers marxistes imposen. Ara, ja ens trobem en el camí de tornada, al cap de pocs metres trobem un servei d'avituallament i encara ens queden forces per fer una cursa fins allí. El darrer tros transcorre sense gaires novetats i les ganes de parlar ens fan anar quedant dels darrers. La Maria, la Neus i la Isabel, tres companyes d'estudi que ens han estat acompanyant al llarg de recorregut, ja tenen ganes d'arribar i així ens ho fan saber. Seguidament, com a fruit del que desitjaven, veiem el poble no gaire lluny.

En arribar, en Carles ens mira tot estranyat donat que no som de les últimes com ens pensàvem, sinó de les primeres. El recorregut tenia uns divuit quilòmetres que hem fet en unes tres hores.

Tot esmorzant i comentant el que havia estat aquella nova experiència, totes coincidíem que havia estat una travessada formidable i a més a més, ja estàvem motivades a realitzar-ne una altra.

MÒNICA PLANA i CULUBRET
MARTA GRUART i SOLER

BTT PEL PIRINEU GIRONÍ

Al coll de la Marrana, fent "ta travessa" a cavall.

Aquest estiu vam decidir que ja se'ns esqueia programar una sortida d'una certa complexitat i fora de les nostres Gavarres. Ens vam proposar situar-nos amb cotxe al Pla de Fontalba i travessar en tres dies el Pirineu de casa nostra fins al Port de la Selva.

Així, el passat 5 d'agost pujàvem amb els cotxes carregats per la pista que s'enlaira sobrepassant els 2.000 metres, des de Queralbs fins a la Jaça de Fontalba, sota el mateix Puigmal. A un quart de vuit del vespre ens deixàvem anar pel corriolet que solca la prada, provant-nos el nostre equilibri, tastant un terreny pedregós completament nou en la nostra experiència, amb motxilles de déu n'hi do, i el sac de dormir lligat al portaequipatges del darrera. (L'Eloi s'ho va muntar amb unes velles alforges de ciclo-turisme.) Les caigudes freqüents ens van fer extremar encara més les precaucions. A tres quarts de vuit, després de saludar els primers excursionistes (sorpresa en trobar el nostre trànsit a aquella hora), érem al collet des d'on ja es divisa el clot de Núria. Acabàvem de creuar un torrent "a zero" (sense posar els peus a terra), mentre un parell de nens ens feien hola i adéu tot reclamant explicacions al seu pare. El dia era trist i el cims estaven tapats de núvols escadussers, de tarda d'estiu.

Vam arribar a Núria pels volts de les vuit i vam preparar un acollidor bivac al clos de pedra de la Font de Sant Gil. Després de sopar al remodelat hostal Finesrelles, cap a les 11 ens ficàvem als sacs. La nit era extraordinària: la volta viva, punyent, ens il·lustrava de tant en tant el satèl·lit minúscul enmig de la magnitud estelar que a muntanya sembla tan propera i torna el pensament transcendent.

A les 6 el dia va aparèixer d'una claredat diàfana,

amb un aire finíssim. A les 7 ja enfilàvem cap al coll de Nou Creus. El blau del cel es tornava més intens a mesura que pujàvem amunt. Ja sabíem que ens caldria empènyer la màquina i pujar a peu fins al coll (alguns vam intentar alleugerir la nosa dels 14 kgs. de ferralla, bé pujant la bicicleta penjada a la motxilla (!), bé portant-la al muscle amb el travessar del quadre encoixinat), però tot i així s'escapaven les consideracions amb exabruptes vers la BTT i la qualificació de contra natura de tot el que estava passant. A tres quarts de nou arribàvem a dalt. Amb un sol tebi i un vent encara fred ens refèiem de l'escarràs i el nostre ànim pujava de to. Núria ja quedava enrera, avall, a 800 mts. de desnivell. Un parell de xirucaires força granats, deixondits pel fred, es movien cap aquí cap allà: "Deixa'm buscar un reparo que encara som dejuns", va tallar un d'ells tot just iniciades les salutacions de rigor.

Havent esmorzat vam fer cap al Coll de Tirapits. D'allí, la baixada cap a les gorges del Freser, trialera i espectacular, amb giravoltes de 180 graus, drets damunt dels pedals i amb el risc de saltar per davant ens va graduar en BTT. Mai no hagués pensat que aquesta baixada i la posterior travessada per la vall fins als pujantons del coll de la Marrana es pogués fer "a zero". Ni tampoc la davallada des d'aquest darrer coll fins a l'estació hivernal de Vall-Ter 2.000, on hi vam arribar a les 12 del migdia després de passar per la consolidació de les restes simbòliques de l'antic refugi del C.E.C.

Dinar, cerveses, cafè. A tres quarts de dues, amb un sol rabiós vam reprendre cap a la Portella de Morens amb la bici a coll i regalimant de suor. Ja dúiem una bona despesa a les cames i el grup es va anar espaiant; sobretot quan a partir d'un quart de tres vam iniciar un llarg flanqueig pels plans de Calm Agre fins al coll del

Pal. Anant a les Roques d'en Mercer, després de passar per la font de Fra Joan, els frens Cantilever de tir central treballaven amb una força tossuda, adolorint-nos els dits la pressió continuada que calia fer per controlar una baixada d'alta muntanya, plena de pedres travades i mòbils. El cos enrera per contrarestar la inèrcia i fer recaure tot el pes a la roda de darrera, la mirada fixa al davant (ara just a un metre de la roda, era un instant més enllà per preveure la ruta sinuosa), tot era concentració i equilibri. A les cinc érem a la pista d'Espinavell a Setcases, just al pas canadenc per al bestiar. Més deu quilòmetres de baixada extraordinària, per terreny lliure de pedres, amb corbes amples de fàcil traçada, i recetes d'un desnivell molt fort (deixar anar el fre és accelerar...), ens van eixugar la fatiga carregosa del dia. Velocitat pura, a granel, que va acabar a Espinavell.

Després d'una fresca remullada al riu i de sopar excel·lentment a l'hostal Les Planes (compartint l'aventura amb un nombrós i animat grup de Salt que acabaven de pujar i baixar el Costabona, també amb BTT), a les 11 vam instal·lar-nos al bivac arran del riu.

El dimecres, a tres quarts de set, abrigats i enfredorits per la humitat del riu i la baixada de carretera fins a la C-151, vam iniciar una jornada que va ser molt llarga i calorosa, i a estones incerta i problemàtica.

Vam arribar al Coll d'Ares, solitari pas fronterer al costat del Montfalgars. A l'altra banda de la ratlla, després de baixar per la carretera uns pocs quilòmetres amb un extraordinari paisatge del Canigó i del vessant Nord de l'Alta Garrotxa, vam tornar a dreta enfilant una pista que condueix a la Menera, el poble més meridional de França. A mig camí, però, ens vam arribar fins al Santuari de Nostra Senyora del Coral (bonic indret, sobretot vist des d'una certa distància). De la Menera vam fer cap a la capella de Santa Cristina. Després d'esmorzar-hi, vam arribar al Pla de la Muga seguint un corriole genúinament garrotxí: estret i ben traçat pel vessant, planer i olorós, travessa uns collets discrets i una mica herbats.

Arribats al Pla de la Muga a les 12 del migdia, vam buscar sense èxit el camí que baixa a l'Hostal. En aquella hora de l'estiu, travessar durant més de dues

*La tradició amb les andròmines,
prop d'Espinavell:
al Coll de Pal.*

Caixa de Girona

Oficina a CASSÀ DE LA SELVA: Carrer Major, 15 - Telèfon 46 10 49

hores els boscos espessos de l'Alta Garrotxa amb la incertesa del resultat final i empenyent una bicicleta, sense aigua i tocats per l'esforç anterior, es va fer molt dur, pesat i amb algun episodi típic de quan la moral està baixa. Però allò era el que buscàvem també: "L'aventura és l'aventura", diuen... A la fi vam ser al collet que es troba sortint de l'Hostal de la Muga en direcció Vila-Roja, passant pel Mas Pla Castanyer. Balanç de l'epopeia: una cadena trencada i una rebentada, i un decandiment general del cos molt gran. De mica en mica, amb el canvi de decorat i l'aigua de la font al peu de la carretera de Sant Llorenç de Cerdans, ens vam anar refent, sobretot anímicament. Però encara ens faltava el "port" més dur de la jornada, i en aquella hora de l'altivesa solar: en plena cantada de les cigales. Vam provar de dinar a Costuges. Amb tot tancat i sense cap altra alternativa, aguantant la cleca rabiosa vam haver de pujar per la pista que duu al Corral de la Falgarona (restaurant regentat per gent de Maçanet, i de gran acceptació per la parròquia gavatxa) i continua fins a Tapis. Pujant, la coïssor dels ulls, la mullena del cos i la pols dels nombrosos cotxes que tornaven de dinar contribuïen al caràcter èpic de l'ascensió. Algú fins i tot va vomitar, i els defalliments ens van jugar una mala passada en general. És clar que el dinar reparador va ser excel·lent (després de convèncer, amb natural cara de llàstima, el personal perquè ens servissin un àpat a les cinc de la tarda). El to anímic va millorar molt i les ganes d'explicar coses, de recordar allò que ja havia quedat enrera van sovintejar amb l'alegria de la bona taula.

Després de confraternitzar amb els senyors que parasiten les deixalles del restaurant, vam iniciar, com el dia abans, una baixada formidable per un pista molt ben traçada i que es suposa que ha de ser la base del traçat de la futura carretera que ha d'acabar amb aquesta actual connexió internacional, poc definida, entre Tapis i Costoja. Ens vam empassar els quilòmetres a glopades. A les 8 arribàvem al campament infantil de la Colla, instal·lat al Molí de l'Olivet de Maçanet de Cabrenys. Mala cosa va ser anar-hi: la mandra i la temptadora visió de les tendes acollidores van fer que arribéssim a la Vajol a les 9 tocases, a entrada de fosc. Havíem pedalat 70 Kms., amb un total de 7 hores efectives.

Després de preparar un bon bivac a la Font del Munt, a sota d'uns ametllers que hi fan un bon recés, vam anar a sopar a "La Camèlia". El repàs va ser excel·lent. Aquella nit feia una calor molt humida, i a poc a poc s'entaulava un vent de ponent càlid i neguitós que no deixava aclucar els ulls. A prop dels sacs, les mà-

quines que ens havien dut fins allí suportant les nostres exigències i frivoltats romanien fidels i silencioses.

A mitjanit, el ponent es va desgavellar decidit, amb una força esbojarrada, escandalosament sonora. Fins que tot plegat va anar girant de tramuntana, posant les coses al seu lloc, en aquest racó de l'Empordà.

Sota un gris suspès, amb les fuetades del vent interrompint la conversa vam deixar els carrers silenciosos de la Vajol. La història d'aquest darrer dia va des de la incertesa del temps i el dubte entre acabar o abandonar, fina a l'alegria d'un bon final reeixit. A les 8 ja érem a Cantallops. Dalt de la carena del Puig Neulós esclata-ven els llamps violacis entre la foscor morada i densa dels núvols. Tots els elements s'acordaven configurant un dia rúfol: el vent del Nord bufava de costat i dificultava la pedalada, la pluja descarregava a bots i barrals i la baixa temperatura adoloria els membres; semblava el presagi de la fi avançada de l'estiu. L'activitat era incessant i sense plany: ara un llamp amb un espetec sec i esgarriós, seguit d'una ventada sobtada que et feia anar al marge, llavors les gotes plenes i punyents: la cascada atapeïda que calia franquejar a cada pedalada.

Fent temps a l'hostal d'en Tomàs de Cantallops també hi vam fer sort. D'un tracte exquisit, tot servint-nos l'esmorzar en Tomàs es va interessar per la nostra aventura. Home curiós i vitalista, gran conversador amb una memòria prodigiosa, ens va escriure al tovalló tres o quatre rutes alternatives, ben detallades, per poder acabar un projecte que tot just una estona abans tots havíem intuït que hauríem d'abandonar. A dos quarts d'onze, aprofitant una de les comptades treves que ens va fer el mal temps (la tempesta va durar fins al vespre, de fet, amb estones de pluja intensa i clarianes que s'enduia la tramuntana), vam pujar a les bicicletes que es mostraven radiants, com acababes d'estrenar després de la mànega d'aigua.

Així, combinant carreteres i pistes forestals vam arribar a Sant Pere de Rodes amb un vent cada vegada més glaçat. Vam baixar al Port de la Selva, enmig d'una forta pedregada. I hi vam dinar sense contemplacions (fèiem el nostre goig endrapant aquella paella entre els comensals d'un menjador ben posat i endreçat).

Els darrers quilòmetres fins al far de Cap de Creus van ser d'una anarquia total: el grup es va dispersar, entre el neguit per acabar i el vent de costat que paralitzava. Un a un, vam acabar els 78 kms. d'aquella darrera etapa, amb un total de 4 h. 40 min. de temps efectiu. La joia era indescriptible. L'enyorament també.

Poc després, les bicicletes damunt del cotxe em

despertaven d'un miratge intencionadament volgut, d'una il·lusió embastada: habituat a tantes hores de convivència amb la BTT em feia la impressió que ella era quelcom més que una màquina inerta.

Tot i la realitat, a partir d'ara farà molt més goig mirar-la atentament, esmorzant un matí d'hivern a dalt del Puig d'Arques.

JOAN PINSANCH

ITINERARIS

1a. ETAPA: NÚRIA - ESPINAVELL

Pel Coll de Nou Creus, Coll de Tirapits, Vall-Ter 2000, Plans de Calm Agre, Coll del Pal i Roques d'en Mercer.

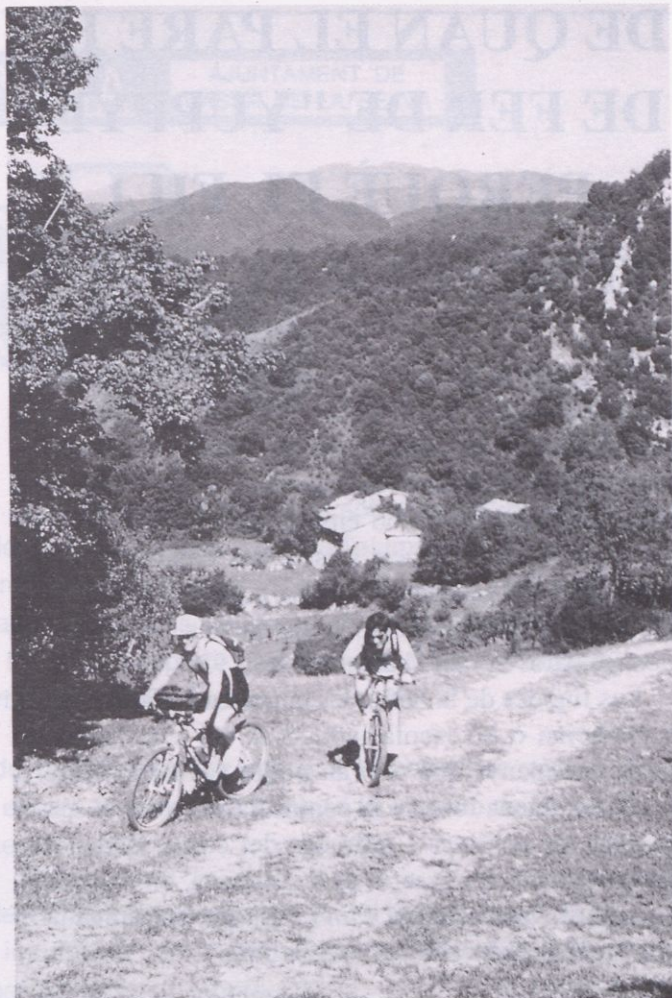
2a. ETAPA: ESPINAVELL - LA VAJOL

Pel Coll d'Ares, La Menera, Pla de la Muga, Costoja, Corral de la Falgarona, Tapis i Maçanet de Cabrenys.

3a. ETAPA: LA VAJOL - CAP DE CREUS

Per Agullana, Cantallops, Coll de les Paret, Espolla, Rabós, Garriguella, Vilajuïga, Sant Pere de Rodes, El Port de la Selva i Cadaquès.

Excursió duta a terme els dies 5, 6, 7 i 8 d'agost de 1991 per Xavier Erena, Josep M. Bosch, Carles Busquets, Quim Bosch, Carles Nadal, Eloi Madrià, Emili Cabarrocas, Pere Torrijos i Joan Pinsach.

Trescant per l'Alta Garrotxa.

A la Portella de Morens, anant cap al Costabona.

DE QUAN EL PARE HA DE FER DE "YUPPYE" PERQUÈ EL FILL PUGUI FER EL HIPPY

Els que a la dècada dels seixanta vam sentir bullir la nostra sang quan els líders, estudiantils o sindicals, ens deien que nosaltres podíem ajudar a canviar el món, avui ja ratllem la cinquantena. Quan a la Barcelona dels anys 64-65-66 ens sentíem seguits i perseguits per la policia, pels grisos, ens crèiem actors de primera línia davant d'un futur incert, insegur: però ple d'esperança. L'esperança que havien fet perdre als nostres pares durant l'holocaust del 1939.

Les fugides de la bòfia, les tancades a la universitat, a medicina o a l'escola industrial, les expulsions de molts companys que no van poder acabar la carrera, les extradicions fora de la península per a fer el servei militar, les pallisses i retirades del carnet d'identitat, les visites a la comissaria de la Laietana, oh maleïda!!, ens anaven fent artífexs d'un canvi que s'albirava però que no es decidia a donar tota la llum.

Avui quan els nostres fills ens parlen dels Beatles o dels Stones, de la vida a les comunes o de la lliberació sexual, de la teoria de l'alliberament o del maig francès, sembla que ens descobreixen una història nova.

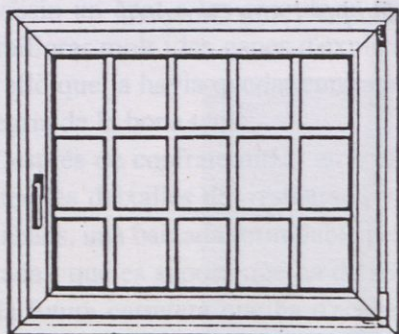
I és així quan t'adones de dues coses: que vàrem passar pel 68 sense adonar-nos-en, quin temps perdut!!, i que perquè els fills puguin fer el hippy els pares hem de fer el "yuppye". La vida evoluciona cap aquests verals.

Avui quan la maduresa de la vida ens fa sortir algun cabell blanc, i fem una mica més de panxa que no fèiem, estem contents d'haver contribuït, ni que sigui microscòpicament, que la moguda dels anys 60 sigui avui una realitat. Que allò que nosaltres a penes vam arribar a flairar, avui sigui fruita madura de la qual el jovent se'n pot atipar.

Una cosa, però, enterboleix aquest cicle històric: que aquella incertesa i inseguretat, òbviament que no ciutadana, en el futur, que teníem fa trenta anys avui també són vigents. I és quan hom s'adona que no n'hi va haver prou d'haver treballat quan era jove per a millorar la societat: hom s'adona que la lluita va tenir un començament, qui sap quan!, i que no s'acabarà mai.

Tots estem convidats a fer que la il·lusió dels joves d'avui sigui el gaudi dels seus fills, els nostres néts.

JOAN MAYMÍ i COLOREU

FINESTRES PER A TOTA LA VIDA

Fabricades per
COLEC

- Doble vidre
- Diversos punts d'ancoratge
- Fabricades en PVC
- Totalment inalterable i sense conservació
- Estructura reforçada en acer

SISTEMA
KÖMMERLING

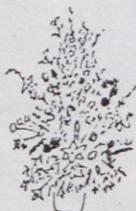
Demani informació
(972) 46 14 41

CASSÀ DE LA SELVA
Carretera de Caldes,
km. 0'830

Progrés, 5 - Tel. 46 09 14
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

Art Floral

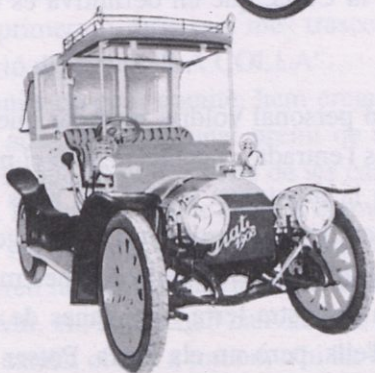
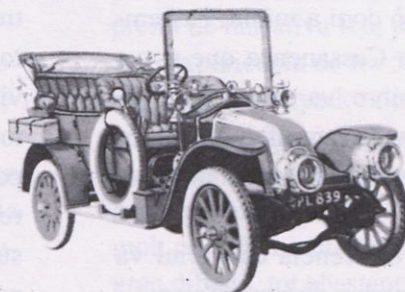
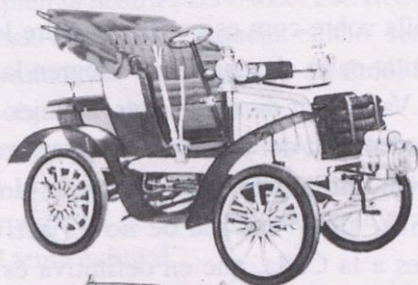

C/. Barraquetes, 29 Telèfon 46.18.83
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

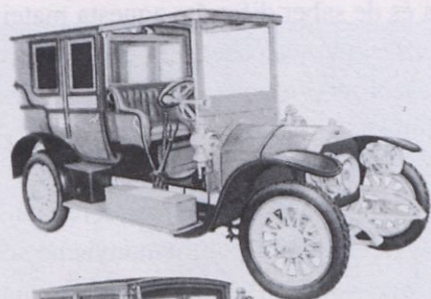
SERVEI DE CATALÀ

AJUNTAMENT DE
CASSÀ DE LA SELVA

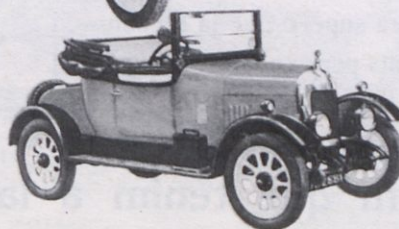
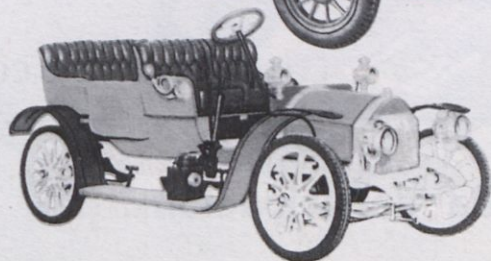
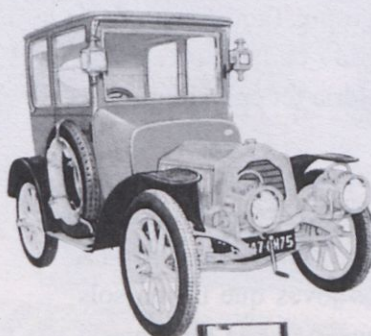
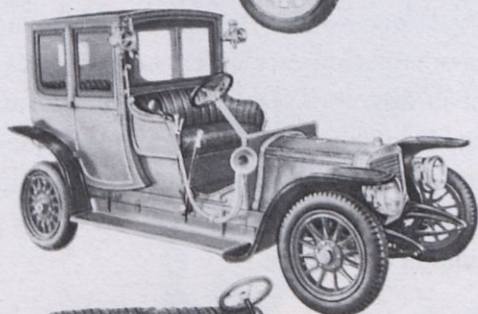

En el marc de la campanya "El català sobre rodes" ha sortit a la llum pública un llibre titulat "Test de l'alumne de normes i senyals de circulació i seguretat viària", editat per l'editorial Pons, en col.laboració amb la Federació d'Autoscoles de Catalunya. Aquest llibre serà repartit gratuïtament a les autoscoles que formin part d'aquesta Federació.

L'objectiu de l'edició és oferir una eina als alumnes que es vulguin treure el carnet de conduir i tinguin la intenció de fer les proves teòriques en català.

El Servei de Català us assessorarà en tot el que calgui, tant si voleu rebre informació com material de normalització lingüística. Gràcies per la vostra col.laboració!

Ajuntament de
Cassà de la Selva

Generalitat de Catalunya
Départament de Cultura
Direcció General de Política Lingüística

SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ

*Correccions i consultes lingüístiques.
Gratuït i obert a tothom.*

Ajuntament de Cassà de la Selva
Rambla Onze de Setembre, s/n - Tels. 46 00 05 - 46 14 00
Horari: de dilluns a divendres de 8 a 1

UNA ASSEMBLEA DIFERENT

Potser dir que va ser una assemblea diferent és exagerar una mica la situació, però com a mínim l'assemblea de la Colla Excursionista Cassanenca que es va celebrar el passat mes de setembre, va tenir alguns arguments que en certa manera sí la fan diferent i original, sobretot si es compara amb les dels anys anteriors.

Personalment, crec que la diferència essencial va ser que en l'assemblea es va parlar d'excursionisme i es va parlar del que es pot fer en el món de la muntanya des de la Colla Excursionista Cassanenca. Ja és bo que en una assemblea es pugui parlar d'aquests temes ja que això vol dir que s'està arribant a un procés de normalització que feia temps que no es notava en el si de la Colla.

Com sempre, en aquestes assemblees també es va parlar de calés i la cosa no està tan malament. Se'n deuen pocs, se'n gasten uns quants i sempre hi ha els justos per anar tirant. Com que a la loteria ens van tornar els diners es pot acabar l'any amb superàvit i mira, l'anem trempejant. Ara que remenar i fer treballar cap a tres milions de pessetes en una entitat que organitza aquests tipus d'activitats ja comença a ser positiu i evidència una bona capacitat de gestió. També es va parlar una mica de la festa Literària i de la celebració de l'edició número 25 i del que caldria fer en el futur.

Però, tornant al que deia al començament, es va parlar, i durant força estona, de l'excursionisme i de la manera de promoure aquesta activitat en els joves. La presència a l'assemblea de dos joves que ni tan sols eren socis de l'entitat —ara suposo que ja ho són—, i que havien vingut convidats per explicar com veien el

tema, va servir per introduir nous elements al debat i treure a la llum l'opinió que es té en determinats sectors de la Colla sobre com es poden difondre les activitats de l'entitat entre els grups que integren la joventut de Cassà. Van sorgir diverses idees, algunes de més positives que d'altres i del debat en van aparèixer diferents iniciatives que esperem que ben aviat donin resultats positius, amb l'entrada de noves activitats i nous membres a la Colla, que en definitiva és el que interessa.

Com a reflexió personal voldria recordar que per a molts de nosaltres l'entrada en contacte amb el món de l'excursionisme i la muntanya va ser, als anys 70, la manera més lògica de compartir amb d'altra gent els ideals i les inquietuds que es tenien en temes molt diferents. L'amor a la nostra terra i les ganes de conèixer-la eren uns d'ells, però no els únics. Potser ara el que es tracta és de saber difondre aquesta mateixa idea entre el jovent actual i aconseguir que la seva iniciativa també descobreixi aquesta possibilitat d'esbarjo i de relació amb els altres.

Evidentment que els estímuls que ofereix la societat actual i que van en contra del muntanyisme són força més elevats que vint anys enrera, però la màgia del muntanyisme encara es manté intacte i tot és qüestió de voler-la descobrir. Des de la Colla mirarem que cada vegada hi hagi més cassanencs joves que vulguin compartir aquest món. Al cap i a la fi, per altra banda, ells són el futur de la nostra entitat i la millor garantia de continuïtat de la Colla.

JOAN CARLES CODOLÀ

Recordem que tenim a la venda participacions del

Núm. 23.717

del sorteig del 21 de desembre de la Loteria Nacional

ELS PREMIS LITERARIS

De molt temps ençà, ha preocupat especialment el manteniment i orientació dels nostres premis literaris, que omplen la nostra FESTA LITERÀRIA.

Arribats a la vint-i-cinquena edició, sembla un moment escaient per donar un cop de timó, i replantejar-nos els objectius dels mateixos.

De fet, amb motiu de les Festes Pompeu Fabra, han sortit a la llum pública algunes propostes que feia temps rondaven pel cap dels companys més preocupats pel tema cultural.

La primera, i diria que més transcendent, és la reorientació del premi "LA COLLA".

Reunits en petit comitè, hem cregut arribada l'hora de dir adéu al tradicional premi de narració. Podem afegir-hi que, avui un premi de les característiques del nostre, tenint en compte tots els elements, des del cultural a l'econòmic, es troba desfasat. Els objectius que mogueren la junta de fa vint-i-sis anys ja no poden ser els d'avui, els temps han canviat. De premis de narració en català, oberts a tothom n'hi ha bastants.

En canvi, el que continua tenint plena vigència és el premi CERCAMON, adreçat a escriptors joves; un premi de narrativa feta per joves.

L'experiència de les 5 edicions precedents ens esperona. Els guanyadors han aconseguit consolidar-se, publicant diverses de les seves obres.

També hem tingut en compte que de premis d'aquestes característiques, arreu dels Països Catalans n'hi ha molt pocs. Per tant, ens comprometem a fer-ne una més gran difusió, tot abastant un àmbit geogràfic més ampli.

D'altra banda, recollint l'oferiment de la revista LLUM i GUIA, ens comprometem a organitzar el premi que porta el seu nom. És un premi adreçat també al jovent, ja que es tracta de valorar articles periodístics, de premsa comarcal i publicats per joves fins a 25 anys.

Tot plegat lliga amb la iniciativa ferma de potenciar especialment les activitats adreçades al nostre jovent. Esperem reeixir!

QUIM BOSCH i CODOLÀ

El pastís de la Festa Literària.

Bloc de Notes

REUNIÓ GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS

Es tracta d'una formalitat legal però caldria que fos quelcom més: una data en què el soci prengués contacte amb la Junta, que prengués el pols a l'entitat, que prengués consciència d'allò que amb la seva aportació manté. Perquè és així: cap entitat pot subsistir (ni té sentit) sense socis.

Que els que hi treballen siguem una petita minoria no és res de l'altre món, ni a la Colla ni a cap altra associació. Tanmateix, el fet resulta poc encoratjador. Any darrera any ens anem repetint en els càrrecs — amb poques variacions— els mateixos de sempre.

Aquest any, però, la cosa canvia un xic: un grup de jovent amb ganes de fer coses figura en la relació de noms que apareix en el llibre d'actes com a nova Junta Directiva. I naturalment, no es limiten a figurar a la llista; han començat ja a moure's. Objectius? La Secció Infantil. Segur que, tot i que són molt remarcables les sortides de Setmana Santa i els camps d'estiu, es poden fer més coses. Què en direm dels joves entre 14 i 18 anys? Activitats per a ells també se'n projecten. Quan aquest Drecera arribi als lectors ben segur que ja s'hauran dut a terme algunes d'aquestes activitats.

Heus ací com queda la Junta d'enguany:

President: Joaquim Bosch i Codolà

Vice-president: Dolors Rubirola i Sitjas

Secretari: Carles Malagrida i Barris

Tresorer: Ció Pol i Borrell

Vocals: Quim Carreras, Josep M. Bosch, Kiko Riera i Jaume Abel.

Vocals Secció Jove i Infantil: Sílvia Soliguer, Carme Vila, Sílvia Tubert, Jordi Duran, M. Collell Porsell, Marc Vallès, Dolors Oliveras, Josep M. Escalona i Carles Busquets.

Vegeu com al costat dels veterans tenim saba nova. Esperem el millor d'ells; esperança ben fundada certament.

QUOTES.— A l'assemblea s'acordà no modificar les quotes pel proper any 1992, que continuaran

essent de: 1.500 ptes. per als socis a partir de 18 anys; 1.000 ptes. per als de 14 a 17 anys, i de 600 ptes. fins a 13 anys.

TARGES DE LA F.E.E.C.— Qui desitgi renovar l'assegurança amb la FEEC i obtenir la llicència federativa per l'any 1992, ho haurà de comunicar abans de finalitzar el mes de desembre a la Dolors Rubirola, telèfon 46 30 57. El preu aproximat serà sobre les 4.000 ptes. per als adults.

SOCIS.— El nombre de socis de la Colla Excursionista ha sobrepassat ja els 500. Enhorabona a tots.

Per la Vall del Bac en BTT.

VINE A ESQUIAR AMB NOSALTRES

Temporada d'hivern 91-92

* ESQUIADES ALS PIRINEUS

TOTS ELS CAPS DE SETMANA DES DE L'11 DE GENER

Sortida a les 6 del matí en autocar amb vídeo, i arribada a les 8 del vespre.

Detalls en programes a part.

Per a més informació: Carles Busquets - Tel. 46 33 96 — Josep M. Bosch - Tel. 21 71 76

Enguany estrenem secció:

SECCIÓ JOVE DE "LA COLLA"

de 14 a 17 anys.

- * **Excursions**
- * **Acampades**
- * **Rutes**
- * **Natura**
- * **País**

JOAN MUNDET

En Quim fent un rappel a la Cresta de Diables.

Refugi de Pombie. Midi d'Ossau.

Pujant per una canal al Midi d'Ossau.

